

MESİH TALEBESİ İÇİN

YETKİNLİĞİN GÜCÜ

GALATYALILAR MEKTUBU
ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA

REV.DR. TURGAY ÜÇAL

I. BÖLÜM

- 1-Yetkinliğin Gücü
A)Yukarıdan Verilen Yetkinlik
B)Hedefi Belli Olan Yetkinlik
C)Yol Dostlarınca Desteklenen Yetkinlik
2-Yetkinliğin Gücünde Gönderiliş
3- Yetkinliğin Gücünde İlerleyiş
4- Yetkinliğin Gücünde Adanmışlık

II. BÖLÜM

GÜÇSÜZLÜĞÜN KARŞITLIĞI

- 1-Değişik Müjde
A)Akıl Karıştırma
B)Sorun Çıkarma
C)Müjdeyi Çarpıtma
2-Karşıtlığa Karşıtlık
3-Müjdede Duruşa Esas Formül

HEDEFE DOĞRU KOŞU

- 1-Mana Yolunda Koşmak
2-Mesihle Karşılaşma
3-Karşılaşma Sonrası
A)Kabukların Farkındalığı
B)Vizyon Edinimi
C)Süreç Algısı
4-Vakit Tamam Olunca
A)Anlık Lutuf Zamanlık Egemenlik
B)Madde Üstünde Manaya Yükseliş
5-Belirgin Bir Hizmete Çağrı
6-Yol'u Doğala Taşımak
7-Etkin Olan Tek Güç

III.BÖLÜM

YETKİNLİĞİN TEMEL TAŞLARI

- 1-Olduğu Gibi O'lan
2-Olmadığı Gibi Olan
3-Olması Gereken
A)Aklanma
B)Yasa İşleri
C)Mesih İsa'ya İman
D)Taşları Yerine Koymak

IV. BÖLÜM

YETKİNLİKTE RUH'UN ROLÜ

- 1-Ruhla Yaşamak
2-Bedenle Devam Etmek
3-Etkileyenlerin Etkileri
A)Akılsızlıklarımız
B)Büyülenmelerimiz
C)Etkileyenlerin Etkileri
4-Ruh'la Bitirmek
5-Sabırla Dayanmak

V. BÖLÜM

- Yetkinliğin Müjdesi
Yetkin Olmayan Müjde
Yetkin Olan Müjde
Yetkin Müjdenin Temeli
İbrahimden Mesih'e
Mesih'ten Pavlus Ve Yakup'a
Yetkinliğin Müjdesinde Lütuf Ve İşler

VI. BÖLÜM

- Yaratanda Kimlik
İnsanda Kimlik
Görünende Güven
Bereket Ve Lanet
İkinci El Kaynak
Ne İmanla Ne İşlerle
O Günden Bugüne
Esas Kimlik
Gerçek Din

VII. BÖLÜM

- Yaşamı Secmek
Yasa-İman İlişkisi
Zengin Genç Adam Örneği
Ölüm Ya Da Yaşam
Sonsuz Yaşam
a)Levililer 18:5'e göre sonsuz yaşam
b)Habakkuk 2:4'e göre sonsuz yaşam
Müjdeyi İlk Elden Almak

I. BÖLÜM

İnsanlarca ya da insan aracılığıyla değil, İsa Mesih'e O'nu ölümden diriltten Baba Yaratan aracılığıyla elçi atanan ben Pavlus'tan ve benimle birlikte olan bütün kardeşlerden Galatya'daki topluluklara selam! Babamız Yaratan'dan ve Efendimiz Mesih İsa'dan sizlere lütuf ve esenlik olsun. Mesih, Babamız Yaratan'ın isteğine uyarak bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımıza (hedefi vuramamamıza) karşılık kendini feda etti. Yaratan'a sonsuzlara dek yücelik olsun! Amin-Gal.1:1-5

Mesih İnancı, Efendimiz sonrasında farklı uygarlık ve kültürlerin etkisinde ister istemez kabuk değiştirmiş ve adeta bir çok insan için oldukça uzak ve yabancı bir inanç halini almıştır. Oysa Mesih İnancı “kollektif bilincin” oluşturduğu Tora çizgisi üzerinde yükselen ve bütün insanlığa sunulmuş olan “yaşamı amacı ve anlamında” yaşama inancıdır. Aslında bu temel haliyle bir inançtan ziyade bir yaşam biçimidir. Bu yaşam biçimi, belli bir millet, medeniyet ya da kültür engelinin blok oluşturmasının çok üstünde bütün gönül gözü açık insanlara sunulmuş bir yaşam biçimidir.

İşte bu nedenle Galatyalılar Mektubu da oldukça önemli bir mektup olarak karşımıza çıkmaktadır. Çünkü bu en erken yazılmış Mesih sonrası yazılarından olan mektupta yukarıda anlatılan bu temel gerçeği anlatma gayreti içinde yazılmış bir mektuptur. Özellikle inancı kendi millet, uygarlık ve kültür anlayışı içerisinde algılayıp bir türlü dünyadaki diğer insan

kardeşlerinin farkında olamayanlara ve “kimlik sorunu” içinde sıkışıp kalmış olanlara hitap etmekte, yol göstermektedir.

1.Yetkinliğin Gücü

Galatyalılar Mektubu en erken yazılardan olup Pavlus’un Yaratan’dan ve kardeşlerden aldığı yetki ile “mana yolu” üzerinde yetkin kılmaya çalıştığı yaşamlara bir anlamda yön verme mektubudur. Çünkü öncelikle çağrıldığı ve yetkin kılındığı “mana yolu hizmetinde” gayretle Mesih’in Müjdesini duyurmuş, “mana yolunda rehberlik yapmaya” gayret etmiş ve sonradan da asla bunun arkasını bırakmamıştır. Çünkü “yepyeni bir yaşam inşaa” etmek hele hele “Mana talebesi olarak” Yol’u edinmek hiç kolay değildir. Galatyalılar mektubunun girişinde anlaşıldığı gibi Pavlus için yetkinliğin gücü üç temel noktadan gelmektedir.

a.Yukarıdan verilen yetkinlik-Bu Pavlus için ilk ve en önemli yetkinliktir. Mesih’e çağrı, Mesih’le aklanma ve Mesih’te kutsanma ile Pavlus o muhteşem dönüşümü yaşamış ve değişime yani “göklerin egemenliğini” yaşamına indirgemeye başlamıştır. Pavlus’un yaşamı Mesih Müjdesinin yaşamlara sunduğu dönüşüm ve değişime oldukça güzel ama bir o kadar da güçlü bir örnektir. İşte bu nedenler Pavlus Galatyalılar mektubu girişinde oldukça net bir biçimde “insanlarca ya da insan aracılığı ile değil...Yaratan aracılığı ile elçi atanan ben Pavlustan”-Gal.1:1

diyebilmektedir. Kısacası Pavlus'un dönüşümü ve değişimi yukarıdan olduğu gibi yeni yaşamında yani Mesih talebeliğinde "Mana rehberliğine" çağrılması da yukarıdandır. Burada yukarıdan tabiri aslında mantık üstü yani insan sınırlarının ötesinden yani o Yüceler Yücesindedir anlamındadır. Efendimiz Mesih İsa'nın sorusuna "Sen, Yüce Yaratan'ın Mesih'isin" diye cevap veren Petrus'un bu cevabına karşılık olarak Efendimiz Mesih İsa'da "Bu sırrı sana açan insan değil, göklerdeki Babam'dır"-Mt.16:17 demektedir. Yani burada "gökler" yine "mantık üstüne" işaret etmektedir. Yetkinlik yukarıdandır. Pavlus böylesi bir yetkinliği yetkinliğin esas kaynağı olandan "Yüceler Yücesinden" Mesih İsa adına "gönderilen" olmak için almıştır.

b.Hedefi belli olan yetkinlik- Kadim yazılarda Yaratan'a yürüyen halk için daima hedef oldukça net olarak önelerine konulmuştur. Mısır'dan çıkış için hedef Kenandır. Efendimiz Mesih İsa içinde Galilede başlayan yolculuğun hedefi Yerusalımdır. Kadim yazılar hedefi odaklayan yazılardır. Mana rehberliğinde yetkin kılınan Pavlus içinde "yukarıdan verilen yetkinlik" doğrultusunda aynı zamanda hedefte belirlenmiştir. Bu hedef Yahudi olmayanları "yeni antlaşma ile buluşturma" hedefidir."Bu adam benim adımlı öteki uluslara, krallara, İsrailoğullarına duyurmak için seçilmiş bir aracımdır"-Elç.İşl.9:15 sözü bu hedefi oldukça belirgin kılmaktadır. O zaman yukarıdan verilen yetki bir anlamda hedefi belli olan bir yetki olarak Pavlus'ta oldukça etkin kılınmıştır.

c.Yol dostlarınca desteklenen yetkinlik- Mesih İnancı tek başına yaşanan bir inanç değil Mesih bedeninde yaşanan bir inançtır. “Her nerede iki ya da üç kişi varsa Mesih’in orada olması” -Mt.18:20 bunun en güzel anlatımıdır. Toplanmaların ihmal edilmemesi vurgusu da bunun içindir. İlk mana talebelerinin her zaman bir arada bulunmaları ibadet etmeleri, yemek yemeleri, ilahi söylemeleri ve birlikte toplumun yararına iyi olan ne varsa onu yerine getirmeye çalışmaları da yine bu vurgu içindir. Bu nedenle Pavlus’da dönüşüm ve değişimi edindiği andan itibaren hiç yalnız kalmamış ve yol dostları ile birlikte oturup, birlikte kalkmış ve birlikte hizmete soyunmuştur. Hatta “mana hizmetine” gönderilişi bile yine yol dostlarının el koyması, duası ve yönlendirişi ile gerçekleşmiştir.

2.Yetkinliğin Gücünde Gönderiliş

Yetkinliğin gücünde gönderilişte adeta üstle altın hem fikir olması, bir araya gelmesi esastır. Yani Efendimiz Mesih’in Müjdesi “yukarıdan” yani Yüceler Yücesinin Ruh’u ile yönlendirişinde kendi doğası ve doğallığı içinde bir yerden bir yere doğru taşınacak bir mana müjdesidir. Böylesi bir müjde için Sanhedrin yani dönemin Yeruslimalıdaki Yahudi din önderlerinin tayininde adeta resmi bir gönderme ve yalnız Roma İmparatorluğunun şehir, kasaba ve köylerinde kaybolmuş Yahudileri yeniden Tora’ya döndürmek için bir gönderme yoktur. Burada “Yol’la yollananların” samimi Mesih Talebelerinin birbirini yönlendirişi,

birbirlerine olan “Benim sizi sevdiğim gibi sevin” buyruğu doğrultusunda “karşılıksızlık ilkesinde bir sevgi” bağında birlikte hareket hali vardır. Bu Mesih bedeninin hareketidir. Bu beden hareketliliğinde artık “size yapılmasını istemediğinizi başkalarına yapmayın” tarzında bir sevgi yoktur. Bu beden hareketliliğinde yeni bir buyruk vardır. Bu buyruk “benim sizi sevdiğim gibi sevin” buyruğudur. Ve bu buyruk, bu bağ o çağın şartlarında Antakyadan Antakya bir gönül, bir sevgi, bir Mesih bağı, bir Mesih yolu oluşturmaya yetmiştir. O zaman bir anlamda yetkinliğin gücünde gönderilişte a.Birliktelik b.Birlikte İbadet c.Birlikte yönlendiriliş ve d.Birlikte yönlendiriliş adımları esastır. Zaten yazılarda da bunun böyle işlediğini açıkça görmek mümkündür;

“Antakya’daki toplulukta peygamberler ve öğretmenler vardı: Barnaba, Niger denilen Şimon, Kireneli Lukius, bölge kralı Hirodes’le birlikte büyümüş olan Menahem ve Saul. Bunlar Yüceler Yücesine ibadet edip oruç tutarlarken Kutsal Ruh kendilerine şöyle dedi: “Barnaba’yla Saul’u, kendilerini çağırılmış olduğum görev için bana ayırın”. Böylece oruç tutup dua ettikten sonra, Barnaba’yla Saul’un üzerine ellerini koyup onları yolcu ettiler”-Elç.İşl.13:1-3

3.Yetkinliğin Gücünde İlerleyiş

Yetkinliğin gücü hiç kuşkusuz Mesih seviyesinin kişide açılması ile başlayan mana gücüdür. Bu güçte her ne kadar fizikte hareketlilik varsa da kadim yazılarda bir çok örneği olan mantık üstünün

işerliği kaçınlmazdır. Pavlus'un Antakya'dan Antakya'ya ilerleyişinde de hiç kuşkusuz bu üst akla tutunmanın getirdiği işerliğin etkinliği vardır. Bu işerlikte o günün şartlarında Mana Talebelerinin müjde ışıklarını elden geldiğince uzaklara taşıyabilme gayretleri vardır. Bu gayrette sadece yolların uzunluğu değil, Romanın şaşaalı hayatı, kültürü, inancı, gücü de büyük bir engel oluşturmaktadır. Ama yetkinliği gücü, bu güçte gönderiliş böylesi bir ilerleyişi de beraberinde getirmiştir.

Yetkinliğin gücünde ilerleyiş zorlukların aşılması ve kurtuluş ışığının gönencinde ışığın ulaşılabilen en uç noktalara kadar insanlığın hayrına taşınması demektir. Bu aynı zamanda hedefi belli olan bir yetkinlikte ışığı edinebilmeye daha yakın olanları değil uzak olanları da kucaklama demektir. Pavlus'un Antakya'dan Antakya'ya yani bugünkü Yalvaç'a (Galatya bölgesindeki Psidya Antakyasına) yaptığı yolculuğunda bunu görmek mümkündür. Mesihi seviyenin kişiyi fiziğın ötesine taşıyan sevincinde ilerleyen Pavlus yolun bütün zorluklarına dayanabilmiş ve Psidya Antakyasına hasta bir halde ulaşmıştır. Ama ulaşmıştır. Ve burada da adet üzere "teşvik sözü" için çağrıldığında o herkesi kucaklayan konuşması ile yetkinliğin gücünün ışıklarını adeta Psidya Antakyasına saçmıştır.

Daha önce dediğimiz gibi Efendimiz Mesih'in tamamladığı Tora ışıklarında her bir kadim Mana Rehberinin yaşamı aslında her bir Mesih talebesi için

Mesihle yaşam örneğidir. O nedenle kadim yazıları salt dogma ve belli doktrinleri kanıtlama amaçlı okumanın günümüz yaşamlarına çok fazla etki etmesini düşünmek oldukça zordur. Zaten bu tarz bakış açıları da tarih boyu gönül arayışı içindeki insanları birbirinden koparmaktan başka bir işe yaramamıştır.

4.Yetkinliğin Gücünde Adanmışlık

Havradaki topluluk dağılınca, Yahudiler ve Yahudiliğe dönüp Tanrı'ya tapan yabancılardan birçoğu onların ardından gitti. Pavlus'la Barnaba onlarla konuşarak onları devamlı Tanrı'nın lütfunda yaşamaya özendirdiler-.Elç.İşl.13:43

Pavlus'un Galatya bölgesine bir diğer deyişle Antakyadan Antakya'ya yani bugünkü Yalvaç'a yaptığı Müjde Yolculuğunda Mesih'i dönüşüm ve değişimde kişinin nereden nereye geldiğini görmek mümkündür. Mesih talebelerine zulmetmeye yola çıkan aşırı dinci bir kişilik Mesih'i ve Ruh'u gönenişle Yaratan ışıklarını yansıtan bir kişi olmuştur. Bu gerçekten "acılar yolunda" yani kendi benliğinin alma arzusunda yaşayan her bir insan için oldukça önemli örnektir. Çünkü "mana yolu" karşılıksız sevebilme yolunda "verebilmeyi" yaşamın doğalına indirgeyen bir yoldur. Pavlus'un da Mesih ışıklarında bir "havari" yani Yaratan'a dost olarak çıktığı yolda işleyen aslında bu gerçekler etkindir. Tanımadığı diyarlarda, tanımadığı insanlara karşı kendini sorumlu hissetmek ve onlara Yaratan ışıklarını ve ıslah gibi kavramları "lütf

öğretisi temelinde yepyeni bir yaşamı davet etmek. Ve bunu yaparkende sadece kendi milletinden, ırkından, inancından gelen kişilere değil, bu içsel değeri olan içsel kurtuluş müjdesini özellikle Yahudi olmayanlara sunabilmek.

Pavlus'un böylesine geniş bir bakış açısında yaptığı Antakyadan Antakya'ya bu yolculuğunda yetkinliğin gücünün gerçekten etkin olduğu oldukça açıktır. Çünkü bu bölgede yaptığı konuşmaların etkinliğinde o bölgede bulunan Yahudilerin, Yahudiliğe dönmüş olanların ve Tanrı'dan korkanların bundan oldukça etkilendikleri görülmektedir. Bu etki daha sonraki hafta Sinagog'un özellikle Yahudiliğe dönmüş ve Tanrı'dan korkan kişiler ve onların davet ettikleri kişilerle adeta dolmuş taşmıştır. Işığın karanlığa ne denli etkin olduğu tartışılmaz bir gerçekliktir. Ama elbette karanlıkta karanlıktır. Ve kendince Işığın baskınlığında işlevini yerine getirmeye gayret edecektir. Nitekim bu bölgede de özellikle Roma İmparatorluğu altında zaten kimlik sorunu yaşayan Yahudileri sevindirmemiş ve hatta Pavlus ve Barnaba'yı kıskanmalarına neden olmuştur.

Bütün bu anlatımlara baktığımızda Galatyalılar mektubu aslında yetkinliğin gücünde adanmışlığın oldukça güzel bir örneğidir. Pavlus, Mesihin kurtuluşunda ve Ruh'un yönlendirişinde kendi çağrısının sorumlulukunun bilincinde tam bir adanmışlık örneği göstermiş ve rehberlik ettiği insan kardeşlerini Müjde yolculuğundan döndükten sonra da izlemeye, elinden

geldiğince onların yanlış anlamalarını düzeltmeye ve onları Mesih'te tam birer talebe olarak yetiştirmeye gayret etmiştir. Çünkü karanlık ışığı asla alt edebilecek değildir. Ama diğer taraftan da ışığın aydınlığı sunması her zaman karşıtın ışığa savaşını da beraberinde getirecektir. Burada samimi ve gerçek anlamda Mesih talebesine düşecek olan “yetkinliğin gücü” altında bir yaşama davet edildiği gerçegi ni yaşamının hiç bir noktasında unutmamasıdır.

II. BÖLÜM

GÜÇSÜZLÜĞÜN KARŞITLIĞI

Sizi Mesih'in lütfuyla çağırını bırakıp değişik bir müjdeye böylesine çarçabuk dönmenize şaşıyorum. Gerçekte başka bir müjde yoktur. Ancak aklınızı karıştırıp Mesih'in Müjdesini çarpıtmak isteyenler vardır. İster biz, ister gökten bir melek size bildirdiğimize ters düşen bir müjde bildirirse, lanet olsun ona!- Gal.1:6-8

Yukarıdaki sözler oldukça etkin sözlerdir. Bu etkin sözler, yetkin gücün etkinliğinden adeta bu iç gücü edinememişlerin güçsüzlüklerinden ötürü oluşturdukları karşıtlığa bir tokat etkisindedir. Fakat bu sözler bir o kadar da içeriğinde yetkin gücün temeli olan Müjdeyi de netleştiren ve tam ortaya koyan sözlerdir. Daha önce çalıştığımız gibi Pavlus'un Mesih'in Müjdesini duyurması ve Mesih'e talebeler kazanmasının hemen ardından yani Pavlus yeniden Antakya'ya döndükten sonra arkasından bazı Yahudiliğe dönmüş ve Yahudilik içinde Mesih'i kabul etmiş kişiler özellikle Yahudi olmayan ve Mesih'i izlemeye başlamış olan Mesih talebelerinin aklını karıştırmaya, sorun çıkarmaya ve Pavlus'tan duydukları Müjdeyi çarpıtmaya başlamışlardır. Bu kişilere göre olması gereken önce herkesin dört dörtlük bir biçimde tam anlamı ile Yahudiliğe dönmesi ve sonra Mesih'i kurtarıcıları olarak, bir Yahudi Mesihçi olarak izlemeleri şeklindeydi. İlginç olan bunu da yapan kişilerin daha çok Yahudiliğe sonradan dönen ve Mesih'i izleyen kişiler olmasıdır. Pavlusta, Müjdeyi

duyurduğu diyarlarda bu tarz öğretilerle Mesih talebelerine baskılar oluşturulmasını duyar duymaz Müjdeye adanmışlığının güzel bir örneğini de gözler önüne sererek Galatyalılara bu mektubu yazmıştır. Bu mektup diğer bütün kadim yazılar gibi Ruh'un rehberliğinde hem o çağ, hem de bu çağ için benzer durumlar için eşsiz bir Işık rehberliğinde bulunmakta ve Mesih talebeleri için Mesih'in lütuf müjdesinin ne denli önemli olduğunu vurgulayıp durmaktadır..

Bütün bu arka planın ışığında mektup daha girişinde, iki tür müjde olduğuna dikkat çekmektedir. Yine buradaki anlatıma göre bu iki tür müjdeden ilki "Mesih'in lütfunu" bize aktaran Müjdedir. İkincisi ise Pavlus'un değişimi ile "Değişik Müjdedir". Yazıda ifade edildiği şekliyle "değişik müjde" ile kast edilen içinde "Mesih'in lütfunun" yer olmadığı bir müjdedir. Yani bu tür müjdede "Mesih'in lütfu" görülmemektedir. Böyle bir öğretiye hala Müjde denmesinin sebebi ise, öğretilerini ısrarla Müjdenin verileri üzerine inşa etmeleri ve "Müjde" başlığı altında sunmalarındır. Bu öğretiler aslında kendi içeriklerinde hiç yetkin gücün olmadığı öğretilerdir. Bu nedenle bu "değişik müjde" güçsüzlüğün karşıtlığı olarak yetkinliğin gücündeki Müjde'nin karşısına dikilmektedir. Bu güçsüzlüğün karşıtlığında bir ilizyondan başka bir şey olmayan müjde akıl karıştıran ve lütuf müjdesini çarpıtıp duran bir müjdeden başka bir şey değildir.

1.Değişik Müjde

Aslında yukarda açıkladığımız gibi “değişik müjde” ile kast edilen içinde “Mesih’in lütfunun” görülmediği müjdedir. Bu o gün için de, bugün için de sorundur. Çünkü bunca yıl sonra bile, Mesihin lütuf müjdesinin içinde bulunmadığı bir çok öğretiler hala “Müjde” olarak insanlığa sunulup durmaktadır. Çünkü içselliği “bol yaşamda” içte açmak, içselliğin kurtarıcısını ve öğretisini insanlığın en kolay alışkanlık yolu olan “dinle” ilişkilendirmekten çok daha zordur. “Dinleştirilen” ya da “dinle ilişkilendirilen” her şey zaman içinde kendi kabuğu içinde yeni kabuklar oluşturur ve kişiyi kendi Mısırına yani dar alanına taşır. Ve kişi kendisini bu dar dünyasında daha emin gördüğü içinde bir daha o alandan dışarıya doğru hareket edemez bir hale gelir. Dolayısı ile bu kişinin kendi “acılar yolunu” inşaa edip kurtuluş, lütuf gibi kelimeleri hatta “yaşam”, “yenidoğuş” gibi kelimeleri kullansa bile kendini kendi mana hapishanesinde mahkum etmesi anlamına gelmektedir.

Pavlus’un içinde “Mesih’in lütfunun” bulunduğunu söylediği müjde, bir önceki bölümde çalıştığımız gibi “yetkinliğin gücünden” akıp gelen Müjdedir. Bu müjde kişiyi “acılar yolundan” yani “benliği için alma arzusundan” çıkaran, kişiyi kendi dar alanından çıkaran ya da manayı sadece “elleri ve kolları ile bir şeyler yapma algısından”, Mesih’te “olma” algısına dönüştürüp değiştiren bir müjdedir. Bütün bu tabirleri ile bu Müjde, Yaratan Kelamının Mesih’te açıldığı gerçeğini kişiye taşıyan bu Müjde bu haliyle yukarıdan, üstten verilen Müjdedir. Burada üst, üst kat

anlamında değil, tam tersine aklın, algının, içselliğin üstünde bir sistemle işlev kazanan, işleyen bir Müjdedir. O nedenle üstün Müjdesidir. Bunu kanıtlamak, teori, doktrin tartışmalarına kurban etmek, bir takım kurallar içine sığdırmaya çalışmak bu üstü altla değiştirmeye kalkmaktan başka bir şey değildir.

O zaman bir “üstten verilen Müjde” yani Mesih’in lütfunu, dönüştürüp değiştiren kurtarışını yüreklere yepyeni yaşam olarak nakşeden Müjde, bir de her ne kadar bu Mesih’in lütuf Müjdesinden esinlenilmiş bir temele sahipse de yetkinliğin gücünün desteklemediği, aşağıdan, hedefi olmayan bir “altta açılan müjde” vardır.

Pavlus, Galatyalılara yazdığı mektupta bu “değişik Müjde’nin” üç karakteristik özelliğinden bahsetmektedir. Bu karakteristik özellikler sırasıyla a.akıl karıştırma, b.sorun çıkarma ve c.lütuf müjdesini çarpıtma şeklinde verilmiştir.

Günümüzde de dünyamıza baktığımızda Müjde adı altında çok değişik mesajlar veren ya da Müjde üzerine inşa edildiğini söyleyen birbirinden farklı inanç gurupları vardır. O zaman önemli olan Efendimiz Mesih İsa’nın lütfunu ilan eden esas Müjde’yi yaşama almaktır. Bunun her bir yaratılmış insan için hayati önemi vardır. Yoksa “değişik müjde” ve o müjdeler üzerinde “müjde adına oluşturan yollar” insanlığa sadece ilizyon bir inanç getirmekten ve kişinin kendi gücü ile kurtulma çabası içine girmesinden başka bir şey sunmamış olacaktır.

a.Akıl karıştırma Değişik müjdenin en belirgin karakteristik özelliği gerçekten de kişinin aklını karıştırmaktır. Mektubun ifadesinde de zaten bu ilk sırada yer almaktadır. Pavlus'un müjdesinde Yahudiler, Yahudiliğe dönmüş olan Yahudi olmayanlar ve Yahudi olmayıp başka milletlerden gelen Tanrı'dan korkanlar hep bir arada, Mesih'te lütfâ ve lütufta Yaratanâ kurtarılmaya davetlidirler. Gerek sözlü gerekse yazılı Tora'da, yani kadim metinlerde, yüzyıllar boyunca Mesih'in gelişine zaten işaret edilip durulmuş ve O'nun gelişinde de bütün insanlığa kurtuluş olacağı belirtilmiştir. Bir anlamda Mesih gelene dek buyruklarda ve yaşama akseden Yaratan'la yaşam, Mesih'le artık daha da içsellikte Yaratan'la kişiyi bütünleştirme noktasında bir yaşama taşınmıştır. Kısacası yüzyıllar içinde Ruh'un rehberliğinde çizilen Yaratan çizgisi ve bu çizgi üzerindeki kollektif bilinç Efendimizin kurtarışında insanın içselliğinde açılır bir hale gelmiş ve adeta parça bütüne kavuşmuş, insan Yaratanla buluşmuştur.

Ama her şey bu seviyeye taşınmışken, insanın tam anlamı ile Yaratanı ile buluşma düzeyine varılmışken, birilerinin ortaya çıkıp milletlerden olan insanları da Mesihî seviye öncesinde bu harika seviyeye işarette bir rehber olan, Tora yaşamının başına döndürmeye çalışması elbette akıl karıştırmadan başka bir şey değildir. Bu adeta ışılan ışığı 'önce söndür sonradan yeniden yak' demek gibi bir şeydir.

Elbette kadim yazılarda yazılan her bir buyruk Yaratan'dan fıskıran bir ilahi hikmet olarak uygulanarak Mesih'i seviyeye kadar insanlığa bir rehber, bir nur olmuş ve olmaya da devam edecektir. Ama Mesih'in geldiği dönem Yeremya 31:31-34'de ilan edilen "yeni antlaşma" dönemidir. Tora Mesih'le Mesih'te tamamlanmaktadır. Bu bölümde verilen mesaj şudur;

"İsrail halkıyla ve Yahuda halkıyla yeni bir antlaşma yapacağım günler geliyor' diyor RAB...yasamı içlerine yerleştirecek, yüreklerine yazacağım. Ben onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacak. Bundan öyle kimse komşusunu ya da kardeşini, 'RAB'bi tanıyın'diye eğitmeyecek. Çünkü küçük büyük hepsi tanıyacak beni' diyor RAB"

Mesih çağına girişe ve yeni antlaşmaya başlangıç noktası olan bu yazılarda, yepyeni yaşamın yaşamlara indirgenmesinde, Yahudi olanın Yahudi, olmayanın ise illa ruhsal anlamda Yahudi olmaya zorlanmadan, Mesih seviyesinde, "mana yoluna" bir Mesih talebesi olarak dahil olmasının yolunun açıldığı oldukça nettir. Oysa burada özellikle Yahudiliğe dönmüş ve Mesih'e de tabi olmuş bazı mana rehberleri, herkezi illa kendi ruhsal deneyimlerine mecbur ve mahkum etmeyi kendilerine yol edinmiş ve hatta bu arzuları üzerine bir anlamda kendi "Müjdelerini" oluşturmuşlardır. Bu kişiler saf bir imanla Mesih'teki kurtarıcı ışıklarına koşanların sürekli akıllarını karıştırıp durmaktadırlar. Görüldüğü gibi o gün için sorun olan bu durumlar aslında bugün içinde aynen devam eden

sorunlardır. Ve kadim yazılar arasında hemen hemen en erken yazılardan olan bu mektup, Pavlus'un bu durumları Mesihî bir elçi olarak tarifi, uyarısı ve teşviki Mesih talebelerine gerçekten de çok değerli bir katkıda bulunmaktadır.

İşte Pavlus bu nedenler ışığında “değişik müjde” sözü ve açıklaması ile, bu kişilerin ne kadar akıl karıştırıcı kişiler olduğuna dikkatleri çekmekte ve bu akıl karıştırıcılarında özellikle ne tür kişiler olduğuna da elden geldiğince işaret etmeye çalışmaktadır.

Bu kişiler her şeyden önce Mesihî kabul etmiş, biraz da olsa kendilerine “Yol edinmiş” kişilerdir. Fakat sorun “Mesih'in lütuf müjdesine” karşı bir müjdeyi kendi ruhsal deneyimlerinin yönlendirisinde vaaz etmeleridir. Evet, görünüşü itibari ile bu vaazları Müjde gibidir. Müjdenin kelime, kavram ve içeriklerini kullanmaktadırlar ama bu sadece bir ilizyondan öte başka bir şey değildir. Pavlus'un ifadelerine göre bu müjde esas içeriğini yitirmiş ve yetkinliğin gücünden koparılmış “değişik bir müjdedir”.

Özetlemek gerekirse güçsüzlüğün karşıtlığında akıl karıştıran bu kişiler;

1.Mesihî kabul etmiş kişilerdir.

2.Mesih'in lütuf müjdesine karşı vaaz edip dururlar.

3.Vaazları dıştan bakıldığında sanki bir tür Müjdeymiş gibidir.

b.Sorun çıkarma:Mesih'in lütuf müjdesinde dikkat edilirse hareketlilik, dönüşüm ve değişim vaazı yani müjdenin kişinin yaşamından ve ağzından akması hep saran Işık-Kutsal Ruh'un rehberliğinde ve adeta belli bir ajanda izlemeyen bir doğallık içinde hareketliliktedir. Pavlus'un Galatya bölgesinde hizmeti aslında böyle gelişen bir hizmettir. Antakyadan-Psidya Antakyasına gidiş ve geliş sadece Mesih seviyesini ve Mesih talebeliğini yaşayan bir yaşamla, doğallık içinde bu talebeliğe çağrıdan başka bir şey değildir.

Oysa böylesi bir iradenin ardında kraldan çok kralcı misali Yahudiliğe dönüp ve sonrada Mesihçi olmuş rehberler ise, adeta Pavlus'un geçtiği her yerde yeniden vaazlar vererek “değişik Müjde” vaazlarında hep bu doğallığın ötesinde kişileri kendi algıları, dogmaları içindeki, kendi ajandalarına çekmeye gayret etmişler ve ne yazık ki, mektuptan da anlayabileceğimiz gibi oldukça da başarılı olmuşlardır.

O zaman “değişik Müjde” yayanların özelliklerinden ikincisi, Pavlus'un satırlarına göre, “sorun çıkarmadır”. Bu kişiler “Mesih'in lütfuna çağırانların” ardından kendi lütufsuzluk algılarında paylaşmaya kalktıkları “değişik Müjde'yi” vermek için daima bir ajandaya sahip olmuş kişilerdir. Günümüzde de Mesih'in Müjdesi farklı dogmalarda, farklı mezhep algılarında yaşamların dönüşüm ve değişimlerine bakılmaksızın hep belli ajandalar doğrultusunda verilmeye çalışılmaktadır. Bu nedenle “sorun çıkarma” hala önemli bir “değişik Müjde” işareti olarak insanlık

içinde dönüp durmaktadır. Ve Yazılar hala ilk gün tazeliğinde bizi hep Mesih'in lütuf müjdesinden sağa ya da sola kaymamamız için uyarıp durmakta ve bizi hep "mana talebeliğine" o orta kolona, esas Yol'a yönlendirip durmaktadır.

Yine elimizdeki metinde göreceğimiz gibi, bu kişiler özellikle Mesih'in lütuf müjdesinde ibadetlere, mana çalışmalarına, ekmek kırmaya önderlik eden Mesih talebeleri ile yani Mana ve Hizmet rehberleri ile sorunlar çıkaran kişiler olarak öne çıkmaktadır. Pavlus'un buradaki teşhisi gerçekten çok gerçekçi ve net bir teşhistir. Bu sorun çıkaran ve "değişik Müjde" yayma gayreti içinde olan kişiler anlatıma göre aslında her zaman kendi içselliklerinde önderlik talebi içinde olan kişilerdir. Ama esasında buna çağrılı olmadıkları için doğrusu elle tutulur bir izleyicilerinin de olmadığını oldukça farkındadırlar. İşte bu farkında oldukları gerçeklik bir anlamda onları daha da çığrından çıkarıp, yüreklerini daha da eleştiren bir yürek haline getirmektedir. Kelama göre, manaya göre eleştiren yürek Mesih'in esenliğinden, lütfundan nasibini almamış bir yürektir ve her zaman her yere ayrılık, bölünme tohumları atmaktan başka bir şeye yaramayan bir yürektir.

Yine özetlemek gerekirse güçsüzlüğün karşıtlığında sürekli sorun çıkaran kişiler;

a.Daima karşıt ajandaları olan kişilerdir.

b.Her zaman mana rehberleri, hizmet rehberleri ile sorunlar yaşarlar.

- c.Daima eleştiren bir yüreğe sahiptirler.
- d.Elle tutulur bir izleyicileri olmadığı halde hep rehber olmaya tabidirler.
- e.Sürekli karşıtlık tohumları yayar dururlar.

c.Müjdeyi Çarpıtma:Kişinin söylemek istediği çoğu zaman karşının anladığı kadardır. Bu çok doğrudur. Efendimiz Mesih'in öğretileri, yaşamı, ölümü, yaşama dirilişi, kurtarıışı, yeni yaşam sürmesi kendi orijinal olgusunda ilk yüzyılda dilden dile, yazıdan yazıya aktarılırken elbette bazen esas çizgisinden oldukça uzak, farklı anlamlara da taşınmıştır. Bu nedenle esas yetkinin gücünde aktarılan ve başkalarına öğretebilir olan havarilerin çizgisinden geçerek bize kadar ulaşan o esas orijinal aktarım hayati değer taşıyan esas müjdedir. Yaratan kurtarıışı Tora'nın son noktasını koyan Mesih'in varlığında tamamlanmış hali ile bize açıklanmıştır. O zaman Mesih'in Ruh'un araştırması sonucu yüreklere gelmesi Tora'nın yüreklerde açılması, ışınması demektir. Ve özellikle bu bütün insanlığı kucaklayan bir kurtarıış olarak ve "tövbe yani dönüş ve göklerin egemenliği yani değişim" üzerine vaaz edilen ilahi yetkinliğin dokunuşudur.

Müjdeyi çarpıtmamak ancak Yahudi Mesihilerin ve Yahudi olmayan Mesihilerin bir arada o yüzyılda Mesih'ten el alarak dönüşen ve değişen yaşamları ile bizlere kalabalık bir koro halinde haykırdıkları ilan ettikleri Müjdenin dışına çıkmamakla söz konusudur. Ama her zaman, her yerde, her öğretilerde

olduğu gibi dönüşüm ve değişimi bir türlü yaşama geçirememek ve hep dünde takılı kalmak ve yarını düne göre hayal etmek özü, aslı edinmemekle eş değerdedir. Galatyaya Pavlus ve Barnabas'ın mana ziyaretleri sonucunda ışıyan Mesih'in lütuf müjdesi ardından olanlarda budur. Dünde takılıp kalanların yarını düne göre çizmeye kalkması ve herkesi kendi çizgilerine taşımaya kalkmaları “değişik bir Müjde'ye” kapı açmıştır.

Bu takılma çarpıtmayı beraberinde getirmiştir. Bu çarpıtmada en baş konu “Mesih'in lütfunun” üzerinin kapatılması, daha doğrusu “lütuftan” bahsederken, lütfun anlamsızlaştırılmasıdır. Yani bir diğer deyişle lütfun etrafını çeviren onca kabuk öğreti ile lütfun üzerinin tamamen örtülmesi ve kullanılamaz bir hale getirilmesidir.

Elbette burada bir diğer çarpıtma etmeni de kimlik sorunudur. Çünkü o dönemde Roma bir tek Yahudilere kendi inançlarında özgürlük ve bir anlamda da milli bir kimlik koruma hakkı vermişti. Dolayısı ile milletlerden Roma tanrılarına tapmak istemeyenler arasında Yahidilerin tek Tanrısına tapma hem bir kimlik, hem de bir korunma veriyordu. Bu nedenle Mesihilikte Yahudiliğin içinde belli başlı tarikatlardan biri olunca bu kez bir çokları için Yahudi kimliğinin altında olmak gayet önemli bir statü olmuş oluyordu.

Oysa bu Mesih Müjdesinin sunumu ile bağlantılı bir durum değildir. Her çağda farklı kültürler,

farklı algılar, kimlik statüleri ya da kabul görme ya da kabul görmeme olacaktır. Zira daha ilerki yüzyıllarda bu kez Mesih İnancının getirdiği statü çok değerli görülmüş ve milletler bu inancı kendilerine mal etmeye kalkmışlar ve hatta mal etmişlerdirde. Oysa Mesih inancı Yeremya 31’de de okuduğumuz gibi Tora’nın tamamlanması anlamına gelen yeni antlaşmadır. Her şey bir yana gerek Efendimiz Mesih İsa gerekse Havariler her biri birer Tora izleyicisi olarak, birer Yahudi olarak ruhsallıklarını milliyetçilik temelinde değil ama Tora’nın ruhsallığı temeli üzerinde yeni antlaşmayı yaşama indirgemişlerdir. Bunun dışında duvarlar örmek, dogmalarla bölünmeden bölünmeye koşmak, farklı farklı kültürel ibadet şekillerini, müziklerini, öğretilerini, bayramlarını bütün Mesih inancına yaymaya kalkmak ancak ve ancak Müjdeyi Çarpıtmaktan başka bir şey değildir. Ve bu çarpıtmanın çok olması da hiç bir zaman Müjdenin bildirisinin sadece bu olduğu gibi bir anlamı da getirecek değildir. Ama ne yazık ki, dünya mana konusunda da köşe başlarını tutan çoğunlukların doğru dediklerine bakarak doğru kavramını irdelemektedir. Ve dolayısı ile Müjdenin çarpıtılmış hali Galatya’da yepyeni Mesih talebelerine nasıl dayattırılmaya çalışılmışsa maalesef çağlar boyunca ve bugün dahi Müjde din ya da mezhep isimleri ya da bazı sektlerin kullanımında yine insanlığa dayattırılmaktadır.

Dolayısı ile böyle bir dayatma elbetteki hasta bir kişiye yanlış bir ilacın dayattırılması gibidir ve bu nedenle Mesih’in lütfunun müjdesinde bütün insanlığa

sunulan esenliğe, huzura, barışa kısacası Mesih düzeyinde karşılıksız verme, kaosu ıslah etme, yaşatmaya ilke edinme, herkesi eşit kucaklama bir yaşama kavuşulamamaktadır. Bu dönüşümle gelen gelişim yani değişimin de olmaması kısacası “göklerin egemenliği” dediğimiz “Yaratan isteminde kurtla kuzunun bir arada oturabileceği gönüllerin, ortamların oluşturulamaması” anlamına gelmektedir.

Bunu da özetlersek güçsüzlüğün karşıtlığında Müjdeyi Çarpıtmak;

1.Lütfu terk etme ile anlamsızlaştırmaktır.

2.Kimlik sorunu için Müjdeyi kişisel düzeye indirgemektir.

3.Güçsüzlüğün karşıtlığında oluşturulan “değişik Müjdeyi” herkese dayatmaktır.

2.Karşıtlığa Karşıtlık

Tarihçi Yosefus’un notlarında da o dönemde yaşanan bu yetkinliğin gücündeki Müjde paylaşımı karşısında yer alan “güçsüzlüğün karşıtlığına” ilginç kayıtlara rastlamak mümkündür. Bunlardan bir tanesi Antiquities of the Jews 20:39’da yer alan anlatımdır. Bu anlatıma göre o dönemde ülkemizin doğusunda yer alan Adiabenne krallığının kralı olan Monazabus’un ikinci oğlu olan İzotes’i koruma amaçlı bir başka krallığa gönderirler. O krallıkta Hananya isimli bir Yahudi ile tanıştırılır ve hemen hemen İstefenos’un taşlandığı (Elç.İşl.8) döneminde Mesihi olur (İ.S 30-36). Fakat etraftan sürekli sünnet olmasına ilişkin ve tam bir Yahudi olmasının gerekliliğine ilişkin baskılar

vardır. Buna rağmen onu Mesih’le tanıştıran Hananya bir Yahudi Mesihi olarak buna hep karşı gelmiştir. Daha sonra İzotes annesi Helena’nın Yahudi Mesihi olduğunu öğrenir. Ve İzotes’te aynı şekilde sünnet olmayı düşünür ama annesi de Mesih’in Müjdesine göre buna ihtiyaç olmadığını söyler. Ama sonunda Eleazar isimli bir Galileli İzotes’e oldukça baskı yapar ve Yahudi Mesihi olmasının esas olduğuna onu inandırır ve sünnet olmasına ve bütün Yahudi uygulamalarına tabi olan bir Mesihi olmasına neden olur.

Bu anlatım bize o dönemdeki Yahudi Mesih talebeleri ile milletlerden Mesih talebeleri arasındaki çekişmeye oldukça güzel bir örnektir. Mesih Müjdesi Yahudinin yahudi kalabileceğini ve milletlerden Mesih talebesi olanlarında Yahudiler üzerindeki bir çok geleneklere illa tabi olmasının gerekmediğini esasın Mesih’in lütfundaki kurtarış olduğunu, Mesih talebeliğinin bunların çok üstünde olduğunu vurgulayıp durmaktadır. Ama ne yazık ki, özellikle Galileli Yahudi Mesihilerin “değişik Müjde” vaazında ne kadar ısrarlı oldukları da görülmektedir.

3.Müjdede duruşa esas formül

Güçsüzlüğün karşıtlığı karşısında, yani “değişik Müjde” karşısında,“Mesih’in lütfunu” ilan eden Müjde’de duruşa esas formül Pavlus’un şu sözlerinde hayat bulmaktadır; *“şimdi ben insanların onayını mı, Yaratan’ın onayını mı arıyorum? Yoksa insanları mı hoşnut etmeye çalışıyorum? Eğer hala insanları hoşnut*

etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım”-Gal.1:10. Mesih'in müjdesinde duruş insanı hoşnut etme üzerine kurulmuş bir duruş değildir. Aksine Yaratan'ı hoşnut eden bir duruştur. Pavlus'un bunu dile getirmesinin en büyük nedeni Eliezar'ın özellikle o dönemde Elç.İşl.21:20'de net olduğu gibi bir çok Mesihi Yahudinin olduğu bir ortamda onları hoşnut edecek şekilde vaazlar vererek gezinmesi ve Müjdenin özünü değiştirmeyi bile göze almasıdır. Eğer Pavlus'ta onun tarzında öğretilerle gezecek olsaydı hiç kuşkusuz o bölgede yüzlerce Yahudiliğe dönmüş Mesihilerin ve Yahudi Mesihilerin takdirini kazanacaktı. Göze girecek ve Mesih talebeleri arasında da çok büyük bir mevki edinmiş olacaktı.

Oysa görüldüğü gibi Pavlus yetkinliğin gücünde Mesih'in lütuf müjdesinde insanları Mesih talebeliğine, mana yoluna davet etmiş ve bazı Yahudi ve Yahudiliğe dönmüş sünnet yanlısı Mesihilerin karşı çıkmaları ile orada fazla kalmadan bir başka diyara gitmişti. Yani kendi doğru davasını kişisel saygınlık için kullanmaya kalkmamış sadece Müjdeyi yaşayıp vaaz etmeyi tercih etmişti.

Görüldüğü gibi böylesi bir dönüşüm ve değişimle Yol'un talebesi olarak yollara düşen Pavlus gerçekten de mektubunda bahsettiği gibi “Yaratan'ı hoşnut etme” prensibi üzerine hizmetini inşa etmiştir. Ve bu prensipte yaşayıp bu prensipte kendisini Efendisi gibi bu “Yol” uğruna “Mana yolunda” feda etmiştir. Bu yaşam örneği ve hizmet rehberliği örneğinden de çok

net görülebileceği gibi ,aslında “mana talebesinin” yaşamı böylesi bir mana yüksekliğinde bütün insanlığı saran Işıkla kucaklayabilmesi ve insanlığı Yaratan ile buluşturabilmesidir.

HEDEFE DOĞRU KOŞU

Vahiy uyarınca gittim. Boş yere koşmayayım ya da koşmuş olmayayım diye, öteki uluslar arasında yaydığım Müjde’yi özel olarak ileri gelenlere sundum-Gal.2:2

1.Mana yolunda koşmak

Koşma fiili mektuplarda öne çıkan bir fiildir. Mana yolunda yürüyen Mesih talebesi içselliğinin derinliklerinde aslında hedefe kenetlenmiş bir koşucu gibi de sürekli olarak koşan kişidir. Koşma ile hedef arasında oldukça net bir bağ vardır. Bu nedenle “sevginin ardınca koşun”-1.Kor.14:1 tarzındaki bir buyrukta ne tür bir sevginin ardınca koşulacağı oldukça nettir. Yani hedef nettir. Buradaki netlik “Mesih gibi yani kendini feda eden bir sevgi” olarak belirgindir. O zaman Mesih’in talebesi bu net olan hedefe doğru mana yolunda yürüyen kişidir. Ama hedefin net olması ve bu yolun acılar yolu olmaması nedeni ile bu yürüyüş mana seviyesinde bir yürüyüşten ziyade adeta bir koşu misali yürüyüştür. Zaten Pavlus bu içrek ruh halini bir yarışçı örneği ile tanımlamıştır. Hatta bütün Mesih talebelerine “Öyle koşun ki ödülü kazanasınız” demektedir. Hem de “hiç çürümeyecek bir taç için” koşmamız gerektiğini söylemektedir. Kendisi de bu konuda koşusunu “amaçsızca koşan biri gibi

koşmuyorum” -Gal.9:25-27 şeklinde değerlendirilmektedir. Daha ilerki yaşlarında da Pavlus’un “Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum”-2.Tim.4:7 sözleri Mesih’teki iman hayatının ne tarz bir içselliği gerektirdiğine oldukça güzel bir örnektir. Bunu o günün zorlu şartlarında yaptığı “müjde hizmeti seyahatleri” ile de zaten yaşamı ile her birimize açıkça göstermiştir.

2.Mesihle karşılaşma

Mana yolunda koşmak elbette bilgelik yolunda belli çalışmalar yapmanın ya da belli bir din ya da mezhep üzerinde derinleşmenin sonucu ya da bir takım ruhçuluk pratiklerinin tecrübesi sonucu varılan bir ruh hali değildir. Kısacası mana yolunda koşmak yaşamların bir noktada Mesihle kesişmesi sonucunda ortaya çıkan bir durumdur. Pavlus’un yaşamında olduğu gibi her bir Mesih talebesinin uzun soluklu mana koşusu yaşamlarını kökten değiştiren bir Mesih karşılaşması ile başlamaktadır. Bu karşılaşma her bir Mesih talebesi için oldukça farklı bir biçimde gerçekleşen bir karşılaşmadır. Kimisi için bu karşılaşma oldukça sıradan bir karşılaşma, bazıları için ise Pavlus’un deneyimlediği gibi oldukça doğa üstü bir biçimde gerçekleşen bir karşılaşmadır. Elçilerin İşleri 9.bölümde Luka’nın anlattığı bu karşılaşma gerçekten sıradan olmayan etkin bir içrek karşılaşmadır. İster öyle sıradan olsun, isterse doğa üstü aslında her bir yaratılmış için Yaratanın saran Işığı yürekleri araştırmakta ve yüreklere çeşitli fırsatları hazırlayıp durmaktadır. Önemli olan kişinin kalp noktasının

açılması ve bunun farkındalığında kişinin gerçekten parçadan bütüne “yaratılma gayesini sorgulayıp” hareket edebilmesidir.

3.Karşılaşma sonrası

Dönüşüm ve değişim beden içindeki ruh için hiç bir zaman kolay değildir. Beden sınırlıyı aramakta, ruh ise sınırsızla bağ kurmayı aramaktadır. Bu iki çekişme arasında her zaman bedenın etkinliği elbette yaşam dediğimiz sıradan hayatlar üzerinde kabuklar üstüne kabukları beraberinde getirmektedir. Pavlus örneğinde “din” Pavlus için tam anlamı ile bir kabuktur. Ama güzel olan kabukların üzerinde yetkinliğin gücünün etkin işleyiştir. Mesih’in Müjdesi ile Mesih yoluna, mana yoluna çıkan insanlara böylesine eziyet edebilen bir kişi bile “yetkinliğin gücünde” aslında bir kayıp değil kazanılmaya bir aday olarak yaratılmıştır. Pavlus bu nedenle Mesih’te kurtuluşundan sonra “kendisinin daha rahimde örüldüğü anda seçildiğine” işaret etmektedir. O zaman “acılar yolu” bir anlamda “mana yolu” farkındalığı için her zaman bir fırsattır. Yeter ki, “mana yolunda” olanlar hergün biraz daha buldukları yolda Mesih’e dönüşüp değişsinler ve saran Işıklar yürüdüklerini değil de koştuklarını ve hatta koşmalarının gerektiğini fark edebilsinler.

a.Kabukların farkındalığı: Gerçek olan şey Pavlus’un dönüşüm ve değişiminin kabukların oluşturduğu sorunların başka insanlarda da kabuklar oluşturduğu gerçeğinde kolaylıkla kabul edilememesidir. Bu nedenle Yeruşalim’de kendisine

tuzak kurmak istemişler, ayrıca “güçsüzlüğün karşılığında” öğretileri üzerine yeniden değişik bir müjde ile gitmişlerdir. Karşılaşma sonrası bu nedenle her zaman zordur. Zordur, çünkü madde üstüne çıkmak her zaman maddenin oluşturduğu kabukların üstüne çıkmak demektir. Bu da oldukça farklı beden ruh mücadelelerini birlikte getirmektedir. Bu hem kişinin sadece kendi ile uğraşması değil, etrafında olan hemen hemen herkesle uğraşması anlamına gelmektedir. Çünkü zaten başkalarının da ister istemez kendi kabukları ve başkaları hakkında önyargılı görüşleri her zaman mevcuttur. Bu nedenle Mesih’te dönüşüp değişen hayatları özellikle yakın çevrenin görebilmesi, hemen farketmesi mümkün olmadığı gibi bu dönüşüm ve değişimi daha da zorlaştıracak zıtlıkların çıkmasına ortam da hazırlanmış olacaktır.

b.Vizyon edinimi: Madde dünyası ilizyonlar dünyasıdır. Hep görünür öndedir ve aldatıcıdır. Ama esas olan görünürün ardındaki görünmezdir. Bu görünmezi algılamak için ancak hedefe kenetli bir koşmayı yaşama indirgeyip netleştirmek esastır. Mana talebeliği bu netleştirmenin temelidir. Mesih’le madde üstüne çıkmak ve Ruh’la mana denizinde görünür arkasındaki görünmezi keşfe yelken açmaktır. Yalnız bunun için “Mesih’te bize verilen vizyonu” içte işitmek ve o vizyona sarılmak esas olmalıdır. Pavlus, Mesih’le karşılaşması sonrası mabette dua ederken aslında koşacağı kulvar hakkında ilahi esinle yönlendirişi almış ve hizmetinin milletlere müjdeyi duyurmak olduğunu adeta varlığına iyice kazınmıştır (Elç.İşl.22). İşte hedefe

doğru doğru koşusu bu noktada başlamıştır aslında. Bu koşu kabukların farkındalığında vızıyona sarılıp maddenin üstüne Mesih’le ve Ruh’la yükselebilmek ve sonra böylesine muhteşem bir ışımada, bu kurtuluş Işıklarını,Tora’nın izleyicileri ile birlikte bütün milletlerle sunabilmek.

c.Süreç algısı: Böylesi görünür arkasındaki görünmezi yaşamda netleştirme, yani göklerin egemenliğini, Yaratan istemini Mesih’te ve Ruhta yaşamda netleştirme ve bu netlikte yeni doğuşun getirdiği bol yaşamı yaşama tamamen süreç olgusunu sabırla yaşama alma ile bağlantılıdır. Adem ve Havva seviyesinden yani kişinin yalnız kendi çıkarı için alma arzularını işlettiği bir seviyeden Mesih seviyesine yani kişinin karşılıksız verme arzusunda bir yaşam sürmeye dönüşüp değişmesi bazen oldukça zaman alan bir süreçtir. Bu nedenle Mesih Talebesi olmada süreci kabul edebilmek çok önemlidir. Dönüşüm ve değişimi yaşama edinme sürecini algılamak ve sabırla bu süreci bir anlamda sindire sindire yaşayabilmek gerçekten çok önemlidir. Yukarıda da değindiğimiz gibi hep arka planda maddede yaşanan ve insana kolay gelen “eski Adem” yaşamı dediğimiz “benlik üzerine almaya endeksli” bir yaşamın alışkanlıkları, kalıntıları ve kabukları vardır. Pavlus aslında onca yıl Yeruşalimden uzakta şamda, çölde ya da Tarsusta ya da hizmete çıktığı Antakyada aslında bir yandanda hep bu eski Ademle uğraşıp durmuş ve süreci daima daima göz önünde bulundurarak hep Yaratan’ın önüne koyduğu koşuyu sabırla koşmayı yaşam edinmiştir. Zaten gerek

Galatyalılar gerekse Elçilerin İşlerinde Pavlus'un iman yaşamının tamamen bu unsurlar üzerinde yükseldiği açıkça görülmektedir. Ve Pavlus'un hedefe doğru doğru koşu ile tarif edilebilecek bu Mesihe talebelik hayatı bizim talebelik hayatımız, iman hayatımız için büyük bir örnek teşkil etmektedir.

4.Vakit tamam olunca

Mesih'i doğa üstü bir biçimde, bir anlamda içrek bir bağ ile yaşamına alan Pavlus oldukça uzun süre Şam'da kalmış ve Yeruşalim'e gitmiş ama henüz tam kabul görüp hizmet edebilmesi için vaktin tamam olduğunu göremediği için, iman kardeşlerinin de teşviği ile Tarsus'a yani kendi doğup büyüdüğü kasabasına dönmüş ve etkin bir hizmet için vakit tamam olmadan da bir anlamda ortalarda görünmemiştir. Aslında bu iman hayatının sadece süt seviyesinde kalmaması için oldukça önemli bir örnektir. Süt seviyesi bir anlamda inancın temel esaslarının oldukça sığ olarak algılandığı hatta algılanma ile algılanmama arasında kişide belirlemeye başladığı seviyedir. Efendimizin yaşam pratiklerinde mana yolunda yol alan her bir Mesih talebesi hiç kuşkusuz içsel koşusunda katı yiyecek yiyecek yani çok daha derin mana seviyelerine ve algılarına ulaşabilecektir. Yuhannanın Müjdesindeki çağrı Mesih'in Baba ile bir olduğu gibi Mesih ve Baba ile bir olmayadır. Bu da "hiç bir gözün görmediği, hiç bir kulağın duymadığı" bir derinliğe doğru hareket etmektir. Fakat bu Efendimizin tarif ettiği "göklerin egemenliğinin işlerlik hali olan" bir tohumun çatlayıp kök salması ve daha sonra ağaç olup meyve vermesi

halidir. Bu aşama aşama alınan bir yol, koşulan bir koşudur. Hedef net oldukça aşamaların çabuk aşılması, yolun kat edilebilmesinden ötürü bu “boşuna koşulmayan bir koşudur”. Bu koşu kabukların farkındalığı, vizyon edinimi ve süreç algısını gerektiren bir koşudur.

a.Anlık lütuf zamanlık egemenlik: Bizler çoğumuz Mesih talebesi olur olmaz “yetkinliğin gücünü” daha kendi hayatımız üzerinde açmadan bazen başkalarının hayatı üzerinde açmaya yola çıkarız. Ve diğer taraftan da kendimize indirgeyemediğimiz Mesih seviyedeki yaşamın getirdiği huzursuzluğunda etkisinde mana tatminsizliğinde kıvrılır dururuz. Oysa müjde bizden bir anda dönüşüp değişip insan aklımıza ve hayal gücümüze göre kendimizin şekillendirdiği bir biçimde “kutsala” dönüşmemizi beklememektedir. Lütuf anlıktır. Yani Mesih’in kendini feda etmesinde, bu kutlu ölümdediriliş anlıktır. Kişi adeta bir haykırıştı anne karnından dünyaya doğru hareket eder ve hayata doğar. Doğuş anlıktır. Yeni yaşam dönüşüm, vakit tamam olduğu her an Mesihle karşılaşır karşılaşmaz Mesih’in içte açılması ile başlar. Ama göklerin egemenliği tohumdan ağacıdır. Hayat boyu hatta sonsuzluğa doğru bitmek tükenmek bilmeyen bir spiral yükseliş döngüsüdür. Bu nedenle “olduğunuz gibi gelin” ilkesi doğrultusunda lütfu alandan beklenti kurtuluşu doğala indirgemektir. Bu da anlık değil zamanlık ve tamlıktır. Ruh’un içten içe işleyidir. Mesela, affetmeyi kişinin doğasına indirgeyebilmesi için öncelikle affedilmeyi idrak edebilmesi, içsellğine

edinebilmesi önemlidir. Bu süreç gerektirir. Vakit alır. Tora'nın “yapacağız ve dinleyeceğiz” ilkesinde önce uygulamanın getirdiği bir olma hareketliliği gerektirmektedir.

Hatta Pavlus'un “benim müjdem” dediği müjdeyi ilan ve öğretisinde de gördüğümüz gibi müjde bizi kendi aile, toplum, alıştığımız kültür ve yaşam tarzlarımızdan da koparma derdi içinde değildir. Mesih'in müjdesi yoksullara vaaz edilen, bir anlamda ruhta yoksullara yani “ben için alma arzusunu” durdurmuş olanlara, dolayısı ile zengin bile olsa maddenin gücünün üstüne Mesih'le çıkabilecek olanlara vaaz edilen sıradan yaşamlardan, ölü yaşamlardan diri yaşamlara, üst akla tutunarak yaşanacak yaşamlara müjdedir. Yani yine kabuklar, vizyon ve süreç bağlamında karşılıksızlık ilkesinde sunulan Yaratan lütfu yaşamlara zamanla motif motif Mesih'i seviyeyi işler. Bu “göklerin egemenliğinin” yaşamda açılması, yani “Yaratan ışıklarının” ya da “Yaratan isteminin” yaşamda açılmasıdır. Bu nedenle bir anda Mesih'le sunulan lütuf kurtarışı zamana yayılmış bir biçimde Yaratan egemenliğini Mesih talebesinin hayatında açar.

b.Madde üstünde manaya yükseliş: Bütün bunların ışığında aslında önümüzde duran gerçek saran Işığın araştırdığı yürekler için bir gün vaktin tamam olacağı ve o kişinin parça olduğunu fark edip bütüne kapı açacağı gerçeğidir. Bu Pavlus örneğinde olduğu gibi, Galatyalılarda olduğu gibi bizlerin yaşamlarında

da aslında böyle olmuştur. Umulmadık bir anda bir karşılaşma içte ya da dışta Mesih'le karşılaşma, Mesih seviyesi yani karşılıksız veren seviye ile karşılaşma bizi gerçekten dönüşüme ve değişime, yani tövbe ve göklerin egemenliğine çağırmış ve bu müthiş döngüde bize yepyeni bir yaşama madde üstünde maddeyi algılayan bir mana yaşamına yönlendirmiştir.

5.Belirgin bir hizmete çağrı

Ama dediğimiz gibi süreç oldukça önemlidir. Mesih talebesi her an mana yolunda insan kardeşlerini içsel anlamda karanlıklarından aydınlığa çağırmak için hazır vaziyette vaktin tamam olmasını bekleyendir. Bu bağlamda vakit tamam olunca, Mesihe yüreğini açan Pavlus, özellikle Petrus'un Kornelyus denilen milletlerden bir kişinin Mesihi kurtarıcısı ve Efendisi olarak yaşamına edinmesini tecrübe ettikten ve bunun olabilirliğini ilan ettikten sonra, bir çok Mesihi Yahudinin müjdeyi milletlerle paylaşmaya başlaması ile Pavlus'a da etkin hizmet kapısı birden açılıvermiştir. Çünkü özellikle Pavlus'un davet edildiği hizmet alanı budur. Bunu daha Mesihle karşılaştığı ilk dönemlerde mabette dua ederken fark etmiştir. Çünkü o duasında, o içrek anında ilahi esin onua“git, seni uzaktaki uluslara göndereceğim”-Elç.İşl.22:21 diye seslenerek bir anlamda hizmet kulvarını oldukça açık bir biçimde belirlemiştir. En azından bu Pavlus'a göre böyledir.

Buradaki anlatımda aslında bize de verilmek istenilen bir anlamda Pavlus'un deneyimine benzer bir deneyim yaşayabilecek olabilmemizdir. Pavlus'un

örneğine bakılacak olursa her bir Mesih talebesinin çağrısı bir anlamda eğer içi ile doğru bağ kurabilirse kendi içsellğinde sunulmaktadır. Bunun için içsel gürültüleri kesmek ve Ruh'un rehberliğinde dua ile bu içsel mesajı işitebilmeyi arzu etmek yeterli olacaktır. Ama burada esas koşu bu andan sonra başlamaktadır. Mesih talebesi içsellğinde nasıl bir hizmete çağrılı olduğunu fark ettiği anda Pavlus gibi koşmayı becerebilmelidir. Bu o talebenin Pavlus gibi gerçekten hedefe kenetlenmesi ve hedefin önünde kabukların farkındalığında vizyonuna sarılması ve süreç bilincinde hiç yılmadan yarışı bitirene dek mana yolunda içsel mücadelesini sürdürebilmesi anlamına gelmektedir.

6.Yol'u doğala taşımak

Yüreklerdeki hoca yani Ruh'un ısıttığı yüreklerde Yaratan'dan kopup gelen o iç ışığın uyanması ya da uyandırılması oldukça önemlidir. Bu sadece Mesih'i yüreğe alma anlamında değil, Mesihle mana yoluna çıkanların yolda uyanması anlamında da önemlidir. Petrus'un Kornelyus'un Mesih talebesi olması sonrasında söylediği "Yaratan'ın insanlar arasında ayırım yapmadığını, ama kendisinden korkan ve doğru olanı yapan kişiyi, ulusuna bakmadan kabul ettiğini gerçekten anlıyorum"-Elç.İşl.10:34-35 sözleri bunun en güzel göstergesidir. Petrus, Efendimizin tayin ettiği bir mana rehberi olarak ancak vakit tamam olduğunda "yetkinliğin gücünün" sadece Yahudilere değil, bütün insanlara Müjdeyi sunduğunu algılayabilmiştir. Yani "yetkinliği gücü'de" aslında ancak "yukarıdan yani mantık üstü dediğimiz o algı

üstünden verilen ilahi dokunuşla” yürekte anlamını bulabilmiştir. Ve bu sözler başkaları içinde vakti tamamına erdirmiş ve böylelikle müjde artık milletlere duyurulmaya başlamıştır.

Kişinin kendi kulvarında koşabilmesi içsellüğünün doruklarında Mesihi kendi doğal yaşamına indirgeyebilmesi ile mümkündür. Bu bir anlamda “Yol’u doğala taşımaktır”. Böyle bir doğallık yine doğal vakit tamlıklarına açık bir doğallıktır. Pavlus’un bir Mesih talebesi olarak hizmet ve mana rehberliğinde etkin rol alması nasıl belli bir sürecin sonucunda olmuşsa ,yine böyle bir çağrının hedefe kenetli bir koşu olarak daha da etkin bir hale gelmesi yine belli bir sürecin sonucunda söz konusu olmuştur. Bu nokta oldukça önemlidir. Ve kainat sisteminin Yaratan yönlendirişinde içte uyanan ışıkla, yukarıdan verilen ışığın birlikteliğinde nasıl yerli yerinde işlediğine tanık olmak harikadır.

7.Etkin olan tek güç

Milletlerden olan Kornelyus’un Mesih talebesi olması Petrus’un müjdeyi milletlerle paylaşma konusundaki olumsuz görüşlerini değiştirmeye neden olmuş ve bu görüş değişikliği de bazı Mesihi Yahudilerin müjdeyi milletlere götürmelerine yol açmıştır. Durum böyle olunca Müjdenin insanlığı kucaklayan kurtarıışı etkisinde milletlerden bir çokları Mesihi yüreklerine alarak O’na talebe olmuştur. Bu durum karşısında da “milletlere Müjde için çağrısı olduğunu söyleyen” Pavlus için hizmet ortamı kendi

doğal akışında ortaya çıkmıştır. Görüldüğü gibi bütün bu olaylar aslında yukarıdan ışıyan ışık ile yani Yaratan istemi ile aşağıdan ışıyan, içte ışıyan ışık yani için arzusunun bir araya gelmesinden olan etkin işleyiştir. Çünkü kelamın açıkça ifade ettiği gibi “Başlangıç ve Son Ben'im” sözü Mesih'i yüreklerde açan her bir Mesih talebesinde etkin bir biçimde kendini hissettirmektedir. Yani bütün kainat sistemi adeta o Mesih talebesinin içselliğinde işlerlik kazanmış olmaktadır. Bu parçanın bütünde yerini fark etmesi ve bütünle işlemeye başlamasından başka bir şey değildir.

Bu örneklerin kadim yazılarda yer alması aslında hem o günün Mesih talebelerine hem bugünün Mesih talebelerine koştukları mana koşusunun ne tarz bir koşu olduğunu göstermektedir. Ve bu koşunun boşa koşulmayan bir koşu olarak görülmesi de bizden istenmektedir. Dikkat edilirse aslında yüreklerin fethi işi yani biz her ne kadar koşarsak koşalım hem bizim hem de bizden ışıyan ışıklarla başkalarının yüreklerinin mana anlamında Yaratana döndürülmesi yani Mesihleşmesi işi elbetteki “yetkinliğin gücündedir”. Yani kaynak Yaratan'ın kendisidir.“Onlar Efendimiz Mesih'le ilgili Müjde'yi bildirdiler. Onların arasında etkin olan Rab'bin gücü sayesinde çok kişi inanıp Rab'be döndü”-Elç.İşl.11:22-24 şeklindeki sözlerin de vurguladığı aslında budur.

Özellikle Yeryerusalem'in kuraklık ve kıtlık tehlikesi ile karşı karşıya kalması yine yeni bir vakit tamlığını devreye sokmuştur. Antakyadaki Mesih

talebeleri ellerinden geldiğince Yerus alime yardımcı olabilmek için aralarında yardım toplamışlar ve bu yardımı Pavlus ve Barnabas eliyle Yerus alime göndermişlerdir. Bu her Şeyden  nce Mesih talebelerinin “karşılıksız sevgiyi” yaşama geçirmeleri ve aynı zamanda da milletlerle karışık ilk Mesih topluluk olarak Yerus alimle bağ kurma amacı için oldukça önemli bir fırsattır. Ve bu fırsat gerçekten de yerli yerinde kullanılmış her açıdan Mesih talebelerini bir beden olma yolunda daha da ileriye doğru taşımıştır.

Yine vakit tamam olduğunda Pavlus hedefe kenetlenmiş koşusunu daha da etkin kılabilmek için bu önemli hizmeti yerine getirirken diğer taraftanda Yerus alimdeki Mesihin havarilerine gidip “yukarıdan verilen hizmetini ve bu hizmetin aslında ne denli Yaratan’ın istemi olduğunu” dilinin döndüğünce anlatmayı da ihmal etmemiştir. Yani bir yanda hem büyük Mesih bedeni ve o bedenin kaynağı olan kendi milletinin algı, kavrayış, kültür ve uygulamaları ile bağ kurmayı ihmal etmemiş, hem de kendinde özümsediği a ığı ilahi çağrıya kendini tam olarak adanmış ve davasını da sonuna kadar savunacak bir yetkinliği gözler önüne sermiştir.

Pavlus’un bu tavrı aslında hepimiz için oldukça önemli öğretileri de beraberinde taşımaktadır. Mesih talebesi kendi toplumu, insanları, toplum değerleri ile tezat düşmeden ama diğer tarafta da elden geldiğince Mesihin kurtuluş müjdesini yaşamında açıp bu Müjdenin ışıklarını sunabilen olmalıdır. Sevgiyi,

saygıyı elden bırakmadan daima bir uzlaşma arayışı içinde olmak belki de Pavlus'tan öğrenmemiz gereken iman hayatının en temel belli başlı esaslarından biri olmalıdır. Zaten bu nedenle “elinizden geldiği kadar herkesle barış içinde olun”-Rom.12:18 sözlerini yazılar içinde görmemiz mümkündür. Koşuyu engelsiz kılmak içten dışa ışık saçan ışığın davasını elden geldiğince herkese yansıtabilmek ve elden geldiğince uzlaşmacı olmakla mümkündür. Öyle ya da böyle etkin olan güç “yetkinliğin gücü” vakit tamam olunca zaten kendi işleyişinde mana yolunda, mana koşusunda “fırsatları satın alabilen Mesih talebelerine” daha da dar kapılar açacak ve sonunda kişinin “çürümeyen tacı edinebilmesi” için saran Işık bütün dağları düz edecektir.

Her bir Mesih talebesi evet Petrus'un mektuplarında ifade ettiği gibi Yaratan'a kahindir ve görünmeyen mabedin ustası olan ve insanlığa Yaratan kurtuluşunu sunan Efendimiz Mesih İsa'nın baş kahinliğinde “sonsuzluk hacıları” olarak Yaratanla bütünleşmeye yol almaktadır. Bu nedenle her bir “mana talebesi” hem kurtarıcısı Mesih'e talebe hem de Mesih'e dönüşüp değiştikçe her bir insan kardeşine ve özellikle Mesih'te kardeşlerine hizmet ya da mana rehberidir. Ama bu talebe olmayı elden bırakmadığı sürece böyledir. Müjde yani “tövbe ve göklerin egemenliğinin yani Yaratan isteminin elde olması” ancak bu şekilde her güne ve yaşama taşınan bir mana gerçekliğidir.

Bu mana gerçekliğinde hedefe kenetlenmiş hedefe doğru koşu hedefe doğru doğru bir koşu olacaktır. Çünkü koşu esnasında Pavlus gibi dönüşüm değişimin süttten katı yiyeceğe olan Mesih'te olma sürecini göze almak ancak Yaratan'ın Ruhunun işleyişinde mana yolunda ilerledikçe öne açılan hizmet fırsatlarını değerlendirerek ilerlemek esas olmalıdır. Ancak koşu bu anlamda “Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim, imanı korudum”-2.Tim.4:7 sözleri ile yaşam süreci içinde tamamlanan ve sonsuza doğru devşirilen bir koşu olacaktır.

Pavlus, Galatya bölgesindeki Mesihe yüreklerini açmış milletlerden insanların ve samimi Mesihi Yahudilerin ve Yahudiliğe dönmüş Mesihilerin hep bir arada Mesih bedenini oluşturarak Mesih İncasının temel esasları üzerinde “mana yolunda” hedefe doğru koşmalarını istemektedir. Bu nedenle Efendimiz Mesih'in havarilerinin ve hatta onlara öncü olarak atadığı kardeşi Yakup'un dahi kendi hizmetini onayladıklarını dile getirerek boş yere kimsenin kimseye baskı yapmaması gerektiğini açıkça dile mektubunda dile getirmektedir.

III.BÖLÜM

YETKİNLİĞİN TEMEL TAŞLARI

Doğuştan Yahudi olan bizler öteki uluslardan olan “günahlılar” değiliz. Yine de (Yahudi ya da uluslardan olsun) insanın (bir kişiye Yahudi kimliği kazandıran) kutsal Yasa'nın işlerini yaparak değil, Mesih İsa'nın (sadakatinde) (suçsuz sayıldığını) biliyoruz. Bunun için biz (Yahudi Mesihiler),(bir kişiye Yahudi kimliği kazandıran) kutsal Yasa'nın işlerini yaparak değil, Mesih İsa'nın (sadakatinde)(suçsuz sayılalım) diye Mesih İsa'ya iman ettik-Gal.2:15-16

Yetkinliğin gücü, bu güce karşıtlık, buna karşın hedef farkındalığı ve bu farkındalıkta doğru bir biçimde hedefe yönelmek elbette her bir Mesih talebesinin yaşam prensipleridir. Ama yaşam aynı zamanda oldukça zorlu bir madde mana çatışmasıdır. Ruh bütün özlerken, madde daima bütünden kaçacak bir yol arama peşindedir. Bu nedenle Yetkinliğin gücünde yaşamlara açılan yetkinliğin gücü elbette temel yaşam prensipleri ile yaşamın her köşesine doğru etkin bir biçimde yayılmak durumundadır. Fakat bu madde ve mana çatışmasında hiç kuşkusuz Mesihî yaşam zaman zaman “eski adem” dediğimiz “yeni doğuş” öncesi yaşamın etkisinde aşağıya doğru çekilecek ve inişli çıkışlı bir “mana yolu” yolculuğunu yaşamamıza neden olacaktır. Bu Petrus'un yaşamında oldukça net olarak görülen bir gerçekliktir. Ama iyiki de görülmektedir. Çünkü Petrus'un bu inişli çıkışlı yaşamı her bir Mesih talebesi için “mana yolu” yaşamının nasıl kat edileceğine ilişkin bir çok dersi de bize sunmakta ve “yeni yaşamlara” adeta rehberlik etmektedir. Bu elbette Pavlus'un “yetkinliğin gücündeki” yaşamı içinde geçerlidir. Zaten bu nedenle bu çalışmalarımızın her biri Mesih talebesinin günlük yaşamı için çok değerli ve önemlidir.

1.Olduğu gibi O'lan

Yaratan her Şeyden önce kendini tanıtırken “olduğu gibi olan” yani “Ehyen AŐer Ehyen” ya da “Ben BEN O'lanım” ifadesi ile kendisini tarif eden olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu tarif aslında yetkinliğin gücünde Efendimiz, kurtarıcımız Mesih'te bize ışıyan bir tariftir. nkn Mesih'in kurtarışında insanın yaratılış gayesindeki “Suretsize Suret olması” ilkesinin tam anlamı ile yetkinlikte uygulamaya geçmesi vardır. Ve “artık ben yaŐamıyorum, Mesih bende yaŐıyor”-Gal.2:20 ifadesi bu yetkinliğe işarettir. Mesih'in bende yaşaması ise aslında bir anlamda “herkesin ne durumda ağrıldıysa, o durumda kalmasıdır”-1.Kor.7:20. Bu gnahlı halde çağrılan kişinin günahları içinde kalması anlamında değildir elbette. nkn zaten Mesih'in kurtarışı her birimizin “hedefi vuramamaktan” geri dönmemiz yani yaratılma gayemizden sapmamıza geri dönüŐümüz içindir. “nkn herkes günah iŐlemiŐ ve Yaratan yüceliğinden yoksun kalmıştır”-Rom.3:23. Şimdi Mesih'te “benliğin kendi ıkartı için alma arzusunun farkındalığında” asla dönüş ve değişim başlamıştır. İŞte burada Mesih'le Ruh'ta yeni yaşam kişinin “Suretsize suret olarak-olduğu gibi olmaya dönüŐüdür”. Bu da “Mesih'i giyinme iledir”. nkn “olduğu gibi Olan” Mesih'te bu muhteşem vasfını insanda ifşa yani açığa çıkarmak için yarattığı insanlığa “yaşam yolu” olarak sunmaktadır.

2.Olmadığı gibi olan

Oysa “eski Adem etkisinde yaşam” yani “acılar yolu” etkisindeki yaşam bizi olmadığımız gibi olmaya sürekli teşvik eden bir yaşam olarak karşımıza çıkmaktadır. Bir anlamda bu etkinin semptomları “olmadığımız gibi olduğumuz” anlardır. Mesela, Petrus samimi bir Yahudi Mesih'i olarak Antakyada bulunduğu sürede uluslardan Mesihilerle birlikte gayet rahat bir biçimde aynı masaya

oturup yemek yemektedir. O dönemde Yahudilerin “helal ve haram” kuralları yani “Kaşer” kuralları gereği uluslardan olanlarla bir arada aynı sofraya oturup yemek yemesi mümkün değildir. Mesih’in kurtuluşunda görüldüğü kadarıyla bu yeni yaşamın getirdiği yepyeni davranışı, yaşam biçimini yaşamına edinmişti. Ama Galatyalılar mektubunda öğrendiğimiz kadarıyla bu aslında Petrus’un esas içselliğini yansıtmıyordu. Yani bir anlamda Petrus “olmadığı gibi olan” bir Mesih talebesi olarak bir anlamda hala süt içme seviyesinde bir yaşam sergiliyordu. Çünkü Yerusâlimde Yahudiliklerinde oldukça tutucu ama Mesih’in kurtuluşunu gönenmiş Mesihiler geldiklerinde birden bire Petrus’unda “olmadığı gibi olan” yaşamı da açığa çıkmış oldu. Çünkü Petrus kendisini uluslardan Mesihilerden ayırmaya başlamıştı. Bu da Pavlus’un Petrus’u oldukça sert bir biçimde uyarmasına yol açtı.

3.Olması gereken

Galatyalılar 2:15-16’ya bakarsak burada Pavlus’un Mesih talebelerinden beklediği oldukça net bir biçimde görülmektedir. Buradaki ifadelerle göre Pavlus özellikle Petrus ve Petrus’la aynı düşünce ve yaşam tarzı içinde olan Yahudi Mesihilere bir anlamda “yetkinliğin gücünün temel taşlarını” öğretmektedir. Pavlus mektubunun bu bölümünde şu ifadeleri kullanmaktadır; “Doğuştan Yahudi olan bizler öteki uluslardan olan (hedefi vuramayan) günahlılardan değiliz. Yine de insanın (Yahudi ya da Uluslardan) Kutsal Yasa’nın gereklerini yaparak değil, Mesih İsa’ya iman ederek aklandığını biliyoruz. Bunun için bizde yasanın gereklerini yaparak değil, Mesih’e iman ederek aklanalım diye Mesih İsa’ya iman ettik. Çünkü hiç kimse Yasa’nın gereklerini yaparak aklanmaz.

Bu sözler oldukça güçlü bir öğretiyi de içinde saklayan sözler olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu sözler içinde özellikle üç kavram çok önemlidir. Aslında bütün vurgu da zaten bu üç kavram üzerinedir. İşte bu bölümde bizim de üzerinde durmak ve çalışmak istediğimiz zaten bu üç kavramdır. Bu kavramlar şunlardır; a.aklanma, b.Yasa'nın gerekleri, c.Mesih İsa'ya iman. Ve dolayısı ile bu üç kavram “yetkinliğinin gücünün temel taşları” olarak karşımızda durmaktadır.

a.Aklanma-

Bu kavram Yas.Tek.25:1-2'de de geçen “suçsuzu aklama” sözcüğü ile aynı sözcük üzerinde oturan bir kavramdır. Suçlanmanın tam karşıtı olan “suçsuz sayılma” ifadesidir. Efendimiz Mesih'in “kendi sözlerinizle aklanacak, kendi sözlerinizle suçlu çıkarılacaksınız”-Mt.12:37 yine aynı kavram söz konusudur. Luka 18:10-14'te yer alan Ferisi ve Vergi görevlisi anlatımında da “Ferisi değil, bu adam aklanmış olarak evine döndü” sözlerinde de yine “aklanma” kavramı ile karşılaşmak mümkündür. Pavlus'un bu kavram ile ortaya koymak istediği, Mesih'in kurtuluşunda Mesih talebelerinin o mantık üstü yargı kürsüsü önündeki yargılamada “suçsuz sayıldıklarıdır”. Bu tamamen yasal bir durumdur. Yani kişi her türlü suçlamalara karşın yeterli bir kanıt söz konusu değilse yasal mahkemede suçsuz sayılacaktır. Bu kavramın arka planında belki de suçlu bir kişilik bulunmaktadır. Ama delil yetersizliği o kişiyi yasal yargı ortamı içinde “suçsuz saymış”, “suçsuz kılmıştır”. Tabi burada amaç “aklanma” tabirinin tam anlamını edinebilme gayretidir. Bu nedenle yasal bir mahkeme işleyişini burada örnek olarak veriyoruz. Yoksa burada esas “suçsuz sayma” mantık üstü inanç düzeyinde ilahi bir içsel yargılama sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Bu kavramı elbette bir çok örnekle açıklamak mümkündür. Ama şu oldukça açıktır ki, Yetkinliğin temel taşlarından biri olan “aklanma” kavramı tam anlamı ile “hiç bir suç işlememişçesine suçsuz kılınmaktır”. Bu yine de yukarıda ki mahkeme örneğinde verildiği gibi kişinin “suç işlemediği ya da suçsuz olmadığı” anlamına gelmemektedir. Efendimizin verdiği “Ferisi ve vergi görevlisi” örneğinde vergi görevlisinin aklanmış olması onun suçsuz olduğu anlamında değildir. O kendini farketme, kendini bilme gerçekliğinde suçsuz sayılmıştır. Mesih’in lütuf olarak sunduğu kurtarıшта böylesine bir mantık üstü yargı işleyişi ile kişiye verilen yeniden başlama lütufu söz konusudur. Bu lütuf Mesih’in içe edinilmesinde suçsuz saymayı yani yepyeni bir şansı kişiye vermeyi yeniden gündeme getirmiş olmaktadır. Bu insanın içselligi, psikolojisi, yaşam algısı, yaşama sevinci için harika bir olgudur.

b.Yasa İşleri-

Ölü Deniz Yazıtlarında bulunan bir metnin başlığında “Yasa’nın İşleri” şeklindedir. Bu dönemin araştırmacılarından Martin Abegg bu kavramın genel anlamda Tora’nın uygulamalarını, bir diğer deyişle “Genel anlamda bütün Yasa’nın uygulamalarını” kapsamadığını söylemektedir. Kısaca söylemek gerekirse özellikle Galatyalılar mektubunda “Yasa’nın işleri” ile bahsedilen bir kaç belli başlı törensel uygulamalardır. Yine bir başka yazar James Dunn’un “The New Perspective on Paul” isimli kitabında da “Yasa’nın işleri” ile bahsedilenin bütün Tora’nın öğretileri ve işlerine işaret olmadığı açıkça belirtilmektedir.

O zaman buradan çıkan sonuç Pavlus’un “Yasa’nın işleri” kast ettiği şeyin özellikle Yahudi kimliğini ortaya koyan ve temelini Tora’da bulabileceğimiz “sünnet” olma,

“koşer” yani “helal” yeme-içme, şabat gibi belli başla uygulamalardır. Zaten Galatyalılar metninde de esas konunun “sünnet” olduğu da oldukça net bir biçimde görülmektedir. Oysa bazı doktrinlerin bakış açılarında “yasa’nın işleri” oldukça farklı yorumlanmakta ve neredeyse Tora’nın tamamının göz ardı edilmesine neden olabilecek anlamlar çıkarılmaktadır.

Aklanma gibi yasa işleri de eğer yetkinliğin gücünde anlamlarında kullanılırsa elbette Yetkinliğin Temel Taşları olarak karşımıza çıkacaktır. Günümüzde Mesihî yola çıkan kişilerin öncelikle latinleştirilmeleri ya da benzeri kadim hristiyan kültürlerinden birine dahil edilmeleri için önce o kültüre sokulmaya çalışılmaları ile Galatyalılar mektubunun bahsettiği konu neredeyse aynıdır. Oysa latin kültürü içinde Mesihî algı latinler için, koptik kültür içinde Mesihî algı koptikler içindir. Kadim gelenekler Kadim Yazıları ve Efendimiz Mesih’in öğretilerini desteklediği sürece onlardan vazgeçmenin bir anlamı yoktur. Çünkü yazılara uygun gelenekler toplumlar ile kadim kelam arasında bir bağ oluşturabileceği gibi Mesihî yaşamı güne taşımak için de güzel bir araç olmuş olacaktır. Ama bu kültürlerde ya da algılarda olamayanlar için Mesihî yaşam o kültürlerin Mesihî yaşamı en iyi şekilde idrak edebilecekleri araçları kendileri görüp ortaya koymaları gerekmektedir. Elbette bu da kadim kültürlerin de Mesihî kurtarıcıları ve Efendileri yaptıkları dönemde olduğu gibi uzun soluklu bir koşuyu gerektirmektedir. Sabır ve hoşgörü ve talep varsa daima yardımcı olma esas olmalıdır. Hele hele “benim kültürümün Mesihî algısı senin kültürünün Mesihî algısından çok üstündür” bu temel üzerinde “Senin bana tabi olman esastır” gibi düşünce ve cümlelere asla yer vermemek Efendimiz Mesihî gerçekten anlayıp anlamamayı tam olarak gösteren en büyük işarettir.

c.Mesih İsa'ya iman-

Tercüme esnasında bu ifadenin de çok şey kaybettiği oldukça açıktır. Pavlus'un orijinal metin yazısında esas anlamı "Mesih İsa'nın imanı" ya da "Mesih İsa'nın sadakati" gibi anlamlar ortaya çıkmaktadır. Bunu Lloyd Gasston'un Paul and Torah isimli kitabında gramer üzerindeki açıklamaları ile de görmek mümkündür. Elbette o zaman buradaki "yetkinliğin temel taşları" genelinde bu söylemin getirdiği derinlikte oldukça farklı bir derinlik olacaktır. Mesih İsa'nın sadakati onun "hedefi vuran", "benlik için alma arzusu" taşımayan biri olduğunu bize göstermektedir. Ayrıca bu sadakatte doğruluk, mahirlik ve lütufta yerli yerindedir.

4.Taşları yerine koymak

Mesih inancında temel formül hiç kuşkusuz "tövbe" yani "tam bir dönüş" ve "göklerin egemenliği" yani "tam anlamı ile Yaratan istemini içte açmak" esastır. Bu aynı zamanda "tam bir değişimdir". Tam bir dönüş hep söylediğimiz gibi Yaratan'ın Mesih'inde Ruh'unda sunduğu lütufta bize ulaşmaktadır. Tam bir değişim ise yaşam boyu Mesih'le yaşamının sürekli bize yüklediği yeni yaşam gerekliliğidir. Yukarıda tek tek açmaya çalıştığımız yetkinliğin gücünde koşmayı sürekli kılmada esas oluşturan üç temel taş ise adeta bu koşunun enerji sağlayıcısı gibidir. Ve bu üç temel taşın da "tövbe" ve "göklerin egemenliği" yani Yaratan istemine dönüş ve bu istemde değişim gibi içsellüğümüzde yerli yerinde "düşünce ve aksiyon" ile alınması esastır.

Aklanma-Suçlama karşısında suçsuz sayılmadır. Belki kişi gerçekten suçludur ama artık suçsuzdur. Burada bir suçlanamama olgusu söz konusudur. Yani ikinci bir şans verilmiştir. Yepyeni bir sayfa açılmıştır.

Yasa'nın işleri-Yasa'nın işleri ile burada kast edilen Tora'nın içinde Yahudi kimliğini öne çıkaran belli başlı bilinen törensel uygulamalardır. Bir guruba dahil olmayı resmi olarak tarif eden bir kaç uygulamadır.

Mesih İsa'ya iman-Bu Mesih İsa'nın sadakati şeklinde anlam ifade eden bir cümledir. Şimdi Galatyalılar 2:15-16'yı bu doğrultuda bir kez daha okumak sanırım "taşları yerli yerine koymak" anlamına gelecektir. Buna göre metin de; "*Doğuştan Yahudi olan bizler öteki uluslardan olan "günahlılar" değiliz. Yine de (Yahudi ya da uluslardan olsun) insanın (bir kişiye Yahudi kimliği kazandıran) kutsal Yasa'nın işlerini yaparak değil, Mesih İsa'nın (sadakatinde) (suçsuz sayıldığını) biliyoruz. Bunun için biz (Yahudi Mesihiler),(bir kişiye Yahudi kimliği kazandıran) kutsal Yasa'nın işlerini yaparak değil, Mesih İsa'nın (sadakatinde)(suçsuz sayılalım) diye Mesih İsa'ya iman ettik.*" şeklinde olacak ve hiç bir yoruma gerek kalmaksızın metin kendi taşıdığı esas anlamı oldukça net bir biçimde vermiş olacaktır.

Hatta Romalılar 3:20-31'i de bu şekilde okumak taşları yerine koymak açısından önemlidir. Bu okuyuşa göre metin bize şöyle hitap etmektedir; "*Bu nedenle (Tora'nın bir kişiye Yahudi kimliği kazandıran) işlerini yapmakla hiç kimse Yaratan katında (suçsuz sayılmayacaktır). Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır. Ama şimdi Tora'dan bağımsız olarak Yaratan'ın insanı nasıl aklayacağı açıklandı. Tora ve peygamberler buna tanıklık ediyor. Yaratan insanları Mesih İsa'nın sadakatinden ötürü (suçsuz sayar). Yahudi ve uluslardan olanlar arasında hiç bir ayarım yoktur. Çünkü herkes günah işledi ve Yaratanın yüceliğinden yoksun kaldı. İnsanlar Mesih İsa'da alan kurtuluşla, Yaratan'ın lütfuyla, karşılıksız olarak (suçsuz sayılırlar).....Bunu adil kalmak ve Mesih'in sadakatine iman*

edeni suçsuz saymak için şimdiki zamanda kendi adaletini göstermek amacıyla yaptı. Öyleyse neyle övünebiliriz? Hiç bir şeyle! Hangi Tora'ya dayanarak? Bize Yahudi kimliği kazandıran işlere mi? Hayır, (Tora'nın) imanına. Çünkü insanın, (bir kişiye Yahudi kimliği kazandıran) işleri yaparak değil, iman ederek (suçsuz sayıldığı) kanısındayız. Yoksa Yaratan yalnız Yahudiler'in yaratana mı? Öteki ulusların Yaratanı değil mi? Elbet öteki ulusların da Yaratanı... Öyleyse biz iman aracılığı ile Tora'yı geçersiz mi kılıyoruz? Hayır, tam tersine, Tora'yı doğruluyoruz.

Pavlus'un Petrus'a anlatmaya çalıştığı "Mesih İsa'nın sadakatinin" hem Yahudi hem de Yahudi olmayanlar için olan yeterliliğidir. Bu yeterlilikte ilahi yargı önünde "suçsuz sayılma" kişinin Yahudi kimliğini ortaya koyan "sünnet, koşer ya da şabat" gibi uygulamaları değil "Mesih'in sadakatidir". Yeremya'nın yeni antlaşmaya işaret eden sözlerinde Mesih çağının bu önemli içsel devrimine vurgu oldukça açıktır. Bu nedenle Yeremya; "Yasamı içlerine yerleştirecek, yüreklerine yazacağım. Ben onların Yaratanı olacağım, onlar da benim halkım olacak. Bundan böyle kimse komşusunu ya da kardeşini 'RAB'bi tanıyın diye eğitmeyecek. Çünkü küçük büyük hepsi tanıyacak beni" diyor RAB. 'Çünkü suçlarını bağışlayacağım, günahlarını artık anmayacağım'."-Yer.31:33. Bu yeni antlaşmanın ta kendisidir. Mesih İsa'da sunulan kurtuluşun "suçların sayılmamasının", kişinin Mesih'te "aklanmasının" tam kendisidir.

Mesih İsa'nın sadakati Yahudilere yeterli ise, bu muhteşem sadakat ve bu sadakatteki lütf ve bu lütfteki kurtuluş Yahudi olmayan ve her milletten olan kişilere de aynı şekilde yeterlidir. Efendimiz Mesih'in sadakati, doğruluğu, itaati, kefareti olarak kendini sunması ve

kurtarışdır. Pavlus'un Petrus ve onun gibi düşünenlere söylemeye çalıştığı ilahi esin kişilerin kurtuluşu için illa Yahudi kimliğine bürünmelerine gerek olmadığıdır. Ama bunun da Yahudilerin bu kimliği değiştirip Latin ya da başka bir kimliğe bürünmeleri anlamına gelmediğidir. Bu yukarıda da değindiğimiz gibi günümüz için de hala konuşan bir öğretilerdir. Tarihin derinliklerinde zamanın taşıdığı bazı Mesihî yorumlama biçimleri maalesef artık günümüzde her köşe başını tutmuş ve Mesih İnancı sanki bazı milletlerin kendi malıymış gibi değerlendirildiği bir hal almıştır. Ama bu gerçekte böyle değildir. Bunu anlatmak her ne kadar zorsa da Galatyalılar mektubu gibi bir çok kadim yazıları yazıldığı dönemin algısında okumak, algılamak ve algılatmak bu Mesihî kurtuluşuna gelmeyi engelleyen dehşet sorunu ortadan kaldıracak ve Mesihî kurtarışını kültürler üstünde ve her kültürün algısında algılanmasına neden olacaktır.

IV.BÖLÜM

YETKİNLİKTE RUH'UN ROLÜ

Ey akılsız Galatyalılar! Sizi kim büyüledi? İsa Mesih çarmıha gerilmiş olarak gözlerinizin önünde tasvir edilmedi mi? Sizden yalnız şunu öğrenmek istiyorum: Kutsal Ruh'u, Yasa'nın gereklerini yaparak mı, yoksa duyduklarınıza iman ederek mi aldınız? Bu kadar akılsız mısınız? Ruh'la başladıktan sonra şimdi insan çabasıyla mı bitirmeye çalışıyorsunuz? Boş yere mi bu kadar acı çektiniz? Gerçekten boşuna mıydı? Size Kutsal Ruh'u veren ve aranızda mucizeler yaratan Yüceler Yücesi, bunu (bir kişiye Yahudi kimliği kazandıran)“Yasa'nın işlerini” yaptığınız için mi, yoksa duyduklarınıza iman ettiğiniz için mi yapıyor?-Gal.3:1-5

İnsanlar içselliklerinin farkına varmaya başladıklarında, çoğu zaman ilk önce dinsel alana doğru yönelmektedirler. Dini alan ve dini alan sembolleri bir anlamda kişiyi içsellik kendine has dünyasını keşifte bir araç, bir yol açıcı unsur olarak belli bir noktaya kadar taşımaktadır. Ama çoğu zaman sorun kişilerin o noktada takılıp kalmaları ve hatta o noktayı bir girişe öncü nokta olmaktan ziyade esas hedef noktası olarak görmektedirler. Aslında Galatya bölgesindeki Yahudilerden ya da başka milletlerden Efendimiz Mesih'in Yol'una yönelen bir çok kişi içinde durum bundan pek farklı değildir. Çünkü hep ilk önce insanların baktıkları dini uygulamalar ve sembollerdir. Sonrası ise bu uygulamalar ve sembollerde takılıp kalmadır.

Oysa yetkinliğin gücü dini uygulamalar ve sembollerin çok üstünde Ruh'un yetkinliğindedir. Pavlus, bu yetkinliği daha önce de çalıştığımız gibi öncelikle kendi dönüşüm ve değişiminde deneyimlemiş, edinmiş ve deneyimlediği bu “yetkinliğin gücünde” yaşama ve işleyişin

müjdesini de bütün insanlıkla paylaşmak istemiştir. Kısacası Efendimizin “göksel Babamız yetkin olduğu gibi, siz de yetkin olun”-Mt.5:48 sözünü Pavlus hem kendi yaşamında açmış, hem de müjdesinin esası olarak görmüştür.

1.Ruhla başlamak-

Mesih talebesinin edininim imanının esasında Ruh vardır. 1.Yaratan sevgisi Ruh aracılığı ile yüreklere dökülür-Rom.5:5. 2.Yaratan'ı yüreklere nakş eden Ruh'tur-1.Kor.2:10 3.Yüreklere doluluğu sunan Ruh'tur-Elç.İşl.2:4 4.Düşünceye yaşam sunan Ruh'tur-Rom.8:6 5..Bize sonsuz yaşam sunacak olan Ruh'tur-Gal.6:8 6.Bize ne söylememiz gerektiğini öğretecek olan Ruh'tur-Lk.12:12 7.Yaratan çocukları olduğumuza tanık Ruh'tur-Rom.8:16 8.Bulunduğu her alanda bize özgürlüğü sunan Ruh'tur.-2.Kor.3:17 9.Bizi kurtuluş günü için mühürleyen Ruh'tur. h.Rab Ruh'tur-2.Kor.3:17 10.Güçsüzlüğümüzde bize yardım eden Ruh'tur-Rom.8:26.

Bu ve benzeri bütün kadim yazı ifadelerine baktığımızda Ruh'la başlamak bütün bu yoğun işleyişi üzerimizde etkin kılmak, dolayısı ile “Yetkinliğin Gücünü” an be an yaşamda “yaşamın bütün hallerinde” deneyebilmeyi, kullanabilmeyi becerebilmektir. Elbette bunun için Mesihi seviyenin Mesih'le birlikte içimizde açılması gerekmektedir. Ama bu açılmada yürekleri araştıran Ruh'un işleyişinde Mesih'e yerin hazırlanması içinde yine Ruh'un önceliği esastır.

Bütün bunların yanında Efendimizin “yel dilediği yerde eser; sesini işitirsin, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin. Ruh'tan doğan herkes böyledir”-Yuh.3:8 sözü doğrultusunda Ruh'un belli bir işleyiş biçiminde olmadığı ve çok çeşitli hallerle işlediği de oldukça aşıkardır. Kısacası Ruh'un işleyişi dinlerin ya da sembollerin bazılarının

kalıplara döktüğü anlam ve işleyişlerin çok ötesindedir. Durum böyle olunca da Ruh'ta Mesih'i yüreklere edinmekle Yaratan'a yeniden doğan kişinin bu içsel yolculuğa başlama anı, Ruh'la başlama halidir.

2.Bedenle devam etmek-

Yukarıda saydığımız bütün bu işlevler, mananın içsel yolculuğunda acılar yolu yani “benlik için alma arzusunun etkin olduğu” beden yolunun üstüne çıkıldığı hallerdeki işleyişle söz konusu olan işlevlerdir. Ve yakından incelendiğinde görülebileceği gibi bütün bu işlevler dini uygulamalar ve sembollerin kişiye sunduğu seviyelerin üstünde etkin olan işlevlerdir. Ama burada esas olan yani “acılar yoluna çıkmış olan kişinin” Mesih'le edindiği “mana yoluna” yani “karşılıksız verme” ve “Yaratana suret olma” seviyesine yaşamı boyunca sahip olmasıdır. Bu da “mana yoluna” Ruhla başladığı” ve bu seviyeyi “Ruh'la edindiği” gerçeğini ve bu bilinci hiç unutmaması ile söz konusu olabilmektedir. Kalam bu nedenle net olarak “Kendi benliğine eken, benlikten ölüm biçecektir. Ruh'a eken, Ruh'tan sonsuz yaşam biçecektir”-Gal.6:8 demektedir. Ayrıca Romalılar 8:6'da denildiği gibi “benliğe dayanan düşünce ölüm, Ruh' dayanan düşünceyse yaşam ve esenliktir”. Kısacası “beden” buradaki tabiri ile aslında “benliğin-sadece çıkar için alma arzusunun işletildiği alana” işarettir.

Bu gerçeklikte Efendimiz Mesih'te olduğunu ve O'nun yoluyla yollandığını söyleyen kişinin öncelikle yaşamını “bedene endeksli mi?” yoksa “Ruh'a endeksli mi?” kılacağına karar vermelidir. Bu önemli bir seçimdir. Kalamın öngördüğü bir seçimdir. Yaşamı ya da ölümü seç- (Yas.Tek.30:19). İşte bu buyruk doğrultusunda aslında Yuhanna 3.bölümde üzerinde durulan “yeniden doğuş”,

“yepyeni bir antlaşmada” yeniden kararlılıkla ayağa kalkmak aslında Ruh’la yürümeye çağrılmışlığa cevap, bir diğer tabirle “yaşamı seçmek” anlamına gelmektedir. Buna rağmen yaşamı seçme, Ruh’la başlama hala dünya üzerinde ve bedende yaşayan ve sürekli acılar yolunun yani “eski Adem’in” etkisi altında kalan insanlık için her zaman kolay değildir. Zaten yazılarda bunu bizlere kolay olarak göstermemektedir. Sadece “ayık ve uyanık” durma esasında, “Ruh’ta uyandırılmış olmanın” ayrıcalığının “her yeni günde, yeni doğuşla pekiştirilerek” daha da içe edinilmesinin önemi vurgulanmaktadır.

Mesih İsa’yı, kurtarışını, müjdeyi duymak, algılamak, yaşama edinmek, Yaratan’la bir bütün olmaya yoldur. Bu seviyeye kadar gelen kişinin bütün bu adımlarında hiç kuşkusuz Ruh’un işleyişi açıktır. Hatta “Yaratan’ı bulunabilirken arayın” ilkesinde Yaratan’ı ararken az da olsa Mesih’in çağrısını dini seviyede algılayan ve sembolleriyile yaşamında açan kişiler dahi “Ruh’la başlayan kişilerdir” fakat esas bu muhteşem ışık hüzmelerini içi ısıtmak için tam olarak içte açmaktır. Aksi takdirde “Galatyalıların yaşadığı” ele avuca sığmayan Ruh’un kendi özgürlüğünde ısıttığı “göksel değerleri” bir takım küçük dini uygulama ve sembollere sıkıştırmak “bedenle devam etmek” anlamına gelmektedir.

3.Etkileyenlerin Etkileri

Ruh’ta başlayıp bedende devam etmenin en büyük nedeni hiç kuşkusuz “etkileyenlerin etkileridir”. Bu da Ruh’un işleyişini anlamamanın bir sonucudur. Bizler görsele endeksli bir beden yaşamını gerçek olarak değerlendiren kişileriz. Oysa “mana” görselin dışında mantık üstündedir. “Göklerin Egemenliği” dediğimiz kavramda, Efendimiz Mesih İsa’nın “Kelam” olarak bize kurtuluş sunması da,

Ruh'un içsel işlevleri de hep bu görselin dışında yer alan kavramlardır. Bedendeki yaşamımızda bile kişileri beden olarak görmemiz mümkündür. Ama aynı zamanda bu kişilerin de kendimizde duygularını, düşüncelerini görmemiz mümkün değildir. Efendimiz Mesih İsa'da kurtarış, aslında bu görünmeyen tarafla "mananın maddeyi kapsayan" üstünlüğünde açığa çıkan ve kişiyi "kendi benliğinin kişiyi alma arzusuna kilitlediği" zorlu durumdan çıkmasına yol olan yine içsel yani elle tutulamayan bir gerçekliktir. O zaman bizi böylesine önemli ve ancak Ruh'la başlanan Yol'dan yine Ruh'la devam etmekten alı koyan nedir? Bizi yeniden manayı tam edinirken yine bu manayı aşağıda yani beden dünyasında açmamıza sebep olan nedir?

a.Akılsızlıklarımız- Yukarıda bahsettiğimiz konunun en belli başlı sebebi hiç kuşkusuz bizim akılsızlığımızdır. Burada "akılsız olmak" aslında "mantık içi düşünme sistemimizde" kendimizi akıllı saymamızdandır. Oysa "mana" maddenin aksine "mantık üstü bir düşünce ile işlemektedir. Bu nedenle kelam "Bilgelerin bilgeliğini yok edeceğim. Akıllıların aklını boşa çıkaracağım"-1.Kor.1:19 demektedir. Çünkü burada akılsızlık aslında "bedene göre mana konularında mantık içi düşünmeye kalkmaktır". Bu mana üzerine soru sormamak, felsefeyi kullanmamak ya da bilimle hareket etmemek anlamında değildir. Tam tersi sadece henüz bilinmeyen bilinmezken bilineceği ana dek kişinin kendi kendine o bilinmeyen hakkında senaryo yazmaması anlamında bir mantık üstü kullanması anlamındadır.

İşte akılsızlığımız bu noktada başlamaktadır. Çünkü "Yaratanın kendisini sevenler için hazırladığını hiç bir göz görmemiş, hiç bir kulak işitmemiş" -1.Kor.2:9 sözleri varken dini öğretisi ve uygulamalarda bloke edilmiş mantık içi

algılar, üst algıyı alta yani bedene kilitlemişlerdir. Ve bunu yaptıklarında da doğal olarak “Ruh’la başlamışlığı” bedenle tamamlamışlardır. Buna en güzel örnek Efendimiz Mesih İsa’nın bütün kurtarış müjdesi ve öğretilerini temel aldıkları halde bunların üstüne kendi kültürel, folklorik, düşünsel algılarında bir takım dini kurum ve kuruluşların ve mezheplerin inşa edilmesidir. Burada doğal olarak zaten görsele kolaylıkla meyleden insan için bu tarz beden almış dini inanış, uygulama ve semboller cazip gelmekte ve tam Ruh’la Mesih Talebesi olmaya yola çıkan ve bir anlamda dinsel algılar üzerine yükselmeye başlayan kişi birden bire bu görsel sunumlarda yeniden bedene endekslenmektedir. Dolayısı ile bu hiç de efendimiz Mesih’in arzuladığı, öğrettiği, müjdelediği “mana gerçekliği” değildir.

b.Büyülenmelerimiz- Ruh’un yönlendirilmesinde başlayan “mana talebeliği”, Mesih seviyesinde ilerlemeye başlamak aslında uyanıklık halidir. İçteki hoca uyanmadan kişinin Mesih’le ve Ruh’ta Yaratan’la bütünleşme yolunda ilerlemesi elbette mümkün değildir. Pavlus’un “üçüncü kat göğe” yükselmesi tam anlamı ile bu derin içsel, içrek deneyimidir. Yani bu bir haldir, bir mana yolculuğudur. Bu içteki hocanın yani Yaratanın Ruh’undan olan parçanın yani ‘Neşemanın’ bizde uyanma halidir. Ama bu hal ancak beden üstüne çıkıldığında bizim net olarak algıladığımız bir haldir. Bedene indiğimiz anda unsur, araç, amaçtan daha önemli bir hal alacak “görünen” görünmeyen esası kapatacaktır. O zaman içteki “hocanın” işlemesi, yetkinliğin gücünün etkin olması da mümkün olamayacaktır. Burada akılsızlık her ne kadar alma arzusunda bedene kenetlenme ise büyülenmede bu kenetlenmeyi edinim olarak değerlendirmedir. Oysa edinim olarak değerlendirilen aslında edinilmemiş olan ve çoğu zaman kendi normal halimizin, bir başka halde kendini

ifşa etmesidir. Örneğin, sadece kendini düşünme “acılar yolundaki” insan doğamızdaki sıradanlıkta bir hal iken, belli inanç birimi öğretilerini yalnız kendisi için geçerli düşünmek, cenneti bir anlamda kişinin kendi tekeline alması hala bu durumun devamlılığıdır. Ama “bedene kenetlenmede bu tarz bir kişi, için ikinci alan adeta yeni alan gibi gelmekte ve belli edinimleri olduğunu ilizyonu içine düşmektedir”

c.Etkileyenlerin Etkileri- Görsele eğilimli insan için “içsellikte” akılsızlık ve büyülenme adeta iki büyük tuzak olarak hep bir yerlerde durmaktadır. Kelam bu nedenle “ayakta sağlam durduğunu sanan dikkat etsin, düşmesin!”- 1.Kor.10:12 demektedir.Akılsızlığımız çoğu zaman “mantık içi sistemde” herkesi kendimiz gibi sanmamız ya da bizimle aynı sayfada bir algı içinde bulunduğu düşünmemizle bağlantılıdır. Büyülenmemiz ise dinsel doktrinleri, sembolleri, hatta konuşmaları edinim olarak algılamamızdır. O zaman bu noktada bize düşen “manayı yolunun” aksiyonla devam eden ve devam ettikçe bizde açılan bir mantık üstü yol olduğunu hiç aklımızdan çıkarmamaktır. Bu da Ruh’un içselliğimizde ve dışsallığımızdaki rehberliği ile devamlılığı getirecek olgudur. Mesela “evetiniz evet ve hayırınız hayır” olması için bunu hergün Mesihte ve Ruh’ta uygulamak bize Ruh’la yürümeyi ve Mesihle giyinmeyi getirecektir. Ama bizler bunun yerine doktrin çekişme ve çelişmeleri ile ya da kendi mezhep uygulama ve sembolleri ile vakit geçirmeye hatta bu konularda tartışmalara girmeye başladıkça ya da insanlara “benim algım anlayışım en doğru” diye bunu ispatlamaya kalkıştığımızda dolayısı ile bu akılsızlık ve büyülenmenin etkisi ile Ruh’un terki ile bedenle devam etmek devreye girecektir.

Bu nedenle Mezmurlarda “boş konuşanların” meclisinde oturulmaması oldukça net bir biçimde dile

getirilmektedir. İşte bunun nedeni biraz önce yukarıda bahsettiğimiz akılsızlık ve büyülenme durumunun daha etkin bir biçimde işlememesi içindir. Çünkü mana yaşamı için etkin ve kadim yol daha önce de bir çok kereler üstünde durduğumuz gibi; 1.Hoca 2.Grup ve 3. Metindir. Burada Efendimiz Mesih İsa, onun öğreti ve uygulamaları bizim için hocadır. Burada hoca, aslında bizi esasa taşıyan, götüren esas önder, lider, ruhların öğretmeni, yaşam pratiklerinin uygulaticısı olarak çok geniş kapsamlı bir ifadedir. Grup ise bu anlamda Efendimiz Mesih İsa ile yaşam öğreti ve pratiklerinde mana yoluna çıkmış ve bunları mantık üstü algıda kendi pratiklerinde değerlendirme gayretindeki Mesih Talebeleridir. Metin ise, Tora'nın tamamı yani "Kadim Yazıların bütünü" ve bu yazıların bütününde ifade bulunan temel öğreti ve uygulamalar üzerinde "Ruh'un yönlendirişindeki sözel temel öğretiş ve uygulamaların bütünüdür". Kısacası bir "kelamdan bir kaç cümle alınıp onun üzerine kişilerin, mezheplerin, kültürlerin kendilerince verdiği anlamlar değil", Efendimiz Mesih İsa'nın günlerinin çok öncesinden başlayıp bugüne ve daha sonrasına ışıyacak olan "yazılı ve sözlü Tora ışıklarının" ona, buna mal edilmeden Mesih merkezli bir biçimde bütün insanlara "bol yaşam" olabilmesine yol olan esasına göre ele alınması, çalışılması ve herkesin yararına yorumlanmasıdır.

Bunun bizler arasındaki pratiğide bu gerçekler üzerinde bir "mana rehberinin" etrafında, gerçekten yürekten manayı çalışmak isteyen Mesih talebelerinin gönüllü ve kurumsal olmayan bir halka oluşturması ve bu halkada "Ruhta ve gerçekte ibadetle" ve "ibadet şuuru ile birlikte mana çalışmaları" yapmaları ve yine yukarıdaki tarif üzerine 'Kadim Yazıları ve sözel açıklamaları' ellerinden geldiklerince açabilmeleridir. Ama burada "hoca" asla Efendimiz Mesih'in çobanlığının yerini tutacak olan değil

sadece bu esas “Hocanın” dizi dibinde sadece “Hocaya” işaret edecek ve yine kendisi de Mesihe tabi bir Mesih Talebesinden başka bir şey değildir.

Bütün bunların ışığında açık ve net olarak söylemek gerekirse eğer Mesih Talebesi “mana yolunda” ve “mana talebeliğinde” böyle bir esas üzerinde hareket etmezse elbette İsra-el’inde vaat edilen diyara varana dek ondan bundan etkilenerek, her dini konuşma, sembol ve yönlendirışten esinlenerek sağa ve sola sapması ve sonunda kendisini helak etmesi gibi kişide kendini helak edecektir. Bu nedenle her tür görüşe sahip, her tür inanışa sahip, her dinden, her dilden, her milletten insanlar Efendimiz Mesih’in kurtarış ışıklarında ifade ettiği gibi hiç kuşkusuz bizim insan kardeşimiz, komşumuz, sevgimizi ve selamımızı esirgemeyeceğimiz kişidir. Bizim Mesih talebesi olarak görevimiz elimizden geldiği kadar “herkesle barış içinde” olmaktır. Ama bununla birlikte sonsuzluk yürüyüşümüzü etkileyecek ve mana konularında bir bilen olduğunu ifade eden her bir gurup, her bir kişi, her bir ünlü konuşmacı ya da yazar bu kadim gerçeklerin üzerinde değildir ve belki de hiç olmayacaktır. O zaman sırf aynı kelimelerle, kavramlarla ya da bir takım aynıymış gibi görünen uygulamalarla ortaya çıkan bu etkileyicilerin etkileri altında kalmak Pavlus’un Galatya’da aynı hataya düşen Mesih talebelerine seslendiği iki kelimeyi bizim üzerimize çekecektir; “Ey Akılsız Galatyalılar sizi kim büyüledi?”

4.Ruh’la bitirmek

Ruh, Yaratan’ın ışması olduğuna göre bu ışmayı almak içsel aydınlanma demektir. Bu bir anlamda Yaratan’dan haz almayı tatmak anlamına gelir ki, bu hazı bir kez içten tatmak muhakkak yine Ruh’un doluluğunda ve Mesih’in kurtarışında hep tatmaya devam etme istemini de

beraberinde getirecektir. Ama bu özellikle etkileyenlerin etkileri altında bazen her kişi için geçerli olmamaktadır. Ve yukarıda da değindiğimiz gibi Mesih'in kurtarışını gönenip Ruh'la başlayanlar yolun bir kısmında akılsızca davranıp adeta büyülenmişçesine bir noktada takılıp kalmaktadır.

Efendimizin bir çok havarisi yani yakın talebesi ya da yol dostu Mesih İsa ile çıktıkları yola hep Ruh ile başlamışlardır. Yüreklerindeki noktayı teşvik eden Ruh Mesih'in yüreklere alınması ile yepyeni bir yaşamın kendilerine açılmasına yol olmuştur. Ama mesela bu talebelerden biri olan Yahuda için ise bu tamamen farklı bir yöne doğru evrilme ile sonuçlanan bir başlangıç olmuştur. Belki o da diğer talebeler misali yola Ruh'la başlamış ama Ruh'la bitirememiştir.

Ruh'un ürünleri "sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir".- Gal.5:22. Ruh'la devam etmek ve Ruh'la Mesih'le yolculuğu bitirmek yukarıda sayılan bütün bu kavramlarla her zaman işleyebilmeye bağlıdır.

Pavlus'un, Galatyalılar konusundaki en büyük hayal kırıklığı "Ruh'la başladıkları edininim imanını Ruh'un böylesi derin işlevleri ile çalışarak daha ileriye taşımak yerine, etkileyenlerin etkisinde bedene endekslemeye, mesela sünnet olunmalı mı, olunmalı mı gibi konulara endekslemeleridir". Yukarıda sayılan ürünler hep aksiyon demektir. Yani aksiyon ve sonra üzerinde düşünme ve daha da derinleşme. Daha çok Mesih'leşerek daha çok Yüceler Yücesine onur getirmek.

Ruh'la devam etmek ve bitirmek için Mesih İsa'nın tasvirinin yüreklerde yer etmesi esastır. Bu tasvir Pavlus'un

bu konuları Galatya bölgesinde konuşurken elinde bugünkü İncillerin olmadığı düşünülürse Tora'nın peygamberliklerinde Mesih'in vasıflarına işaretlerden başka bir şey değildir. Mesela Mezmur 22'de, Yeşaya 53'de bahsedilen Yaratan'a yürüyenleri Yaratan'a ulaştıracak olan "kendini feda eden kurtarıcı" tarifleri bunlardan sadece bir kaçıdır. Yani o zaman ne yazılı müjdelere ne de mektuplar vardı.

Çoğu zaman bizler sanki Galatyada insanlar gitarlarıyla pazar sabahı ibadet için toplanmışlarda bir takım Yahudiler gelmiş ve onları yoldan çıkarmış gibi bir algı ile bu bölümleri okuyoruz. Oysa oradaki durum bu değildir. Tarihe bakmak zaten bunun için yeterli olacaktır. Bütün kadim yazıların ışığında Pavlus Efendimiz Mesih'i tasvir etmişti. Ve Yahudi inancı içinde olanlar ve milletlerden Yahudiliğe dönmüş olanlardan bazıları Mesih İsa'daki kurtarıcı Ruh'la kabul ettiler. Ama sonradan bazı özellikle milletlerden Yahudiliğe dönmüş ve sonra Yahudi Mesihilerle birlikte Yahudi Mesihi olmuş bazı kişiler milletlerden Mesihe gelenlere önce "sünnet olmaları", "koşer yani helal-haram kurallarına uymaları" ve "şabati Yahudi adabına uygun olarak" tutmaları gibi "Yahudi kimliğine işaret eden" yasa'nın bazı işlerini dayattılar.

Ve dolayısı ile bu dayatma sonucu, Ruh'la, sevinçle, dini kalıpların ve uygulamaların ve sembollerin üstündeki "lütufla insanlığa sunulan, kişilerin özgürlük için özgür olmalarına yol olan kurtuluş mesajı, kurtuluş yolu, tamamen içsel dönüşüm ve değişim yaşamı" bu şekilde beden düzeyine indirgenmiş ve yeniden din kalıpları ile sınırlandırılmaya kalkılmış bir anlayışa teslim edilmiş oldu. Oysa Mesih'in kurtuluşunda Yahudi inancı içinde Mesihi edinenler bütün bu kimlik belirleyici "yasanın işlerine

devam etmeli” ama bunu milletlerden olanlara asla empoze etmemeliydiler.

Bütün bunların ışığında Pavlus Galatyalılar 3:2’de aslında şunları söylemek istemektedir; “Mesihe inandığınızda Mesih adını kabullendiğinizde Kutsal Ruh’u aldınız. Harikalar ve mucizeler gördünüz. İçinizdeki Ruh değişime tanıklık etti. Yaratan Ruhunun içinizde yaşamanızda işlemesine neden oldu. Bütün bunlar sünnetsizken oldu. Kutsal Ruh’u aldınızsa (yeni Antlaşma işareti ve kurtulan işareti) kurtuluş için Yahudiliğin işaretlerine edinmenize gerek yok.”

Bunu bir başka yerde Petrus’un da aynen ifade ettiğini görmek hiç de şaşırtıcı değildir. Petrus Elçilerin İşleri 11:13’de şöyle demektedir; “Yaratan, Rab İsa Mesih’e inanmış olan bizlere verdiği armağanın aynısını onlara verdiğiyse, ben kimim ki karşı koyayım”.

5.Sabırla dayanmak-

Galatyalı Mesihiler Ruh’la başladıkları imanlarından ötürü oldukça acı da çekmişlerdi. Bir yanda Yahudi inancına sıkı sıkı sarılı olanların onlarla aynı masada yemek bile yememeleri, onların kestiği ya da aldığı etlere dokunmamaları, sinagogta onları kendilerine eş görmemeleri, bir anlamda onları itmeleri hiç kuşkusuz onlara acı veriyordu. Diğer taraftan da Romanın resmi olarak Yahudi kabul etmediği her kişinin imparatora tapınma törenlerine katılmaları gibi pagan toplumun baskıları da yine Ruh’la başlayan Mesihiler için bir başka acı veren durumdu. Bütün bu acı çekmeler üstüne birde Yahudi Mesihilerin sünnet gibi, koşer yemek gibi, şabat gibi baskıları ile “yalnız Mesih İsa’yı yüreğe edinmek yetmez” şeklindeki baskıları eklenmişti. Oysa bu baskılar gelene kadar zaten hem Yahudi

inancına sıkı sıkıya bağlı olanların baskıları, hem de pagan toplumun baskılarına zaten dayanmışlardı. Ama bu son noktada “akılsızlık” ve “büyülenme” gibi zayıflıkları nedeniyle bazıları etkileyenlerin etkisinde Ruh’la başladıkları “mana yoluna” insan gayreti ile devam etmeye başlamışlardı. İşte bu nedenle Pavlus; *Boş yere mi bu kadar acı çektiniz? Gerçekten boşuna mıydı? Size Kutsal Ruh’u veren ve aranızda mucizeler yaratan Yüceler Yücesi, bunu (bir kişiye Yahudi kimliği kazandıran) “Yasa’nın işlerini” yaptığınız için mi, yoksa duyduklarınıza iman ettiğiniz için mi yapıyor?*-Gal.3:4-5 demektedir.

Buradan anlaşıldığı üzere Ruh’la çıkılan mana yolu her ne olursa olsun yine aynı şekilde bir devamlılık gerektirmektedir. Bu “yetkinliğin gücünün” işlevinin devamlılığı için yegane esastır. Dolayısı ile böyle bir esasın sürekliliği elbette Efendimiz Mesih İsa’nın sabrının, dayanma gücünün de Ruh’la bizde edinilmesini gerektirmektedir. Bu anlamda yazılarda yer alan “Rab yüreklerinizi Yaratan’ın sevgisine, Mesih’in sabrına yöneltsin”-2.Sel.3:5 oldukça önemlidir.

V.BÖLÜM

YETKİNLİĞİN MÜJDESİ

Öyleyse şunu bilin ki, İbrahim'in gerçek oğulları iman edenlerdir. Kutsal Yazı, Yaratan'ın öteki ulusları imanlarına göre aklayacağını önceden görerek İbrahim'e, "Bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak" müjdesini önceden verdi. Böylece iman edenler, iman etmiş olan İbrahim'le birlikte kutsanırlar-Gal.3:6-9

Yetkinliğin Müjdesi

Kadim yazılar, insanlık tarihi içinde oldukça uzun bir süreçte kaleme alınmış yazılardır. Ruh'un rehberliğinde bir anlamda bu yazılar "kollektif bir bilinçte", ana bir çizgi üzerinde yazılmış yazılardır. Ve bu yazılar insanlığın içselliğindeki, "ben neyim? ben kimim? niye yaratıldım tarzındaki sorularına kısıtlı da olsa, içrek cevaplarına yol gösteren yazılardır. Bu kadim yazılara bir bütün olarak bakıldığında, bu yazıların tamamının temelde, "yetkinliğin müjdesinden" başka bir şey olmadığını görmek mümkündür.

Bu yazılarda, İbrahimi, İshakı, Yakup'u harekete geçiren, aynı zamanda Avram'ı Avraham yapan, Yakup'u İsrail yapan, Simon'u Petrus, Saul'u Pavlus yapan o muhteşem "Yetkinliğin Gücünün" o sürekli aktive eden "müjdesinden" başka bir şey yoktur. Elbette durum böyle olunca bu yazıların bütün işaretleri de Mesih'in kurtarışını ve ardından da beden üstünde bizlere sunduğu "sonsuzunda endeksli bol yaşam öğretisini" bize göstermektedir.

Kısacası kadim yazıların, bir bütün olarak kendi yazıldığı çağın seviyeleri ve kültürleri de göz önünde bulundurulmak kaydı ile ele alınmasında varılacak tek nokta, bu yazıların "yetkin Müjde" olduğu gerçeğidir. Bu müjde insanı yaratılma gayesine taşıyan, gelme nedeni olan kaynağı ile buluşmasını sağlayan, esas yaratılma nedeni ve

seviyesine dönüşüp değişmesini sağlayan, o yegane yetkin müjdedir. Yetkinliğin müjdesi, bütün insanlığa öncelikle kendi “ego farkındalığı” seviyesi olan, “kendi çıkarı için alma” seviyesi de dediğimiz “Adem ve Havva” seviyesinde seslenmektedir. Ruh’un işleyişinde yüreğini açanlar için, “yetkinliğin müjdesi” insanlığı esas olması gereken, “karşılıksızlık ilkesinde verme seviyesine” yani Efendimiz Mesih’te doruk olmuş ve tamamlanmış o seviyeye taşımaktadır.

Dolayısı ile Müjde, sadece elimizdeki “yeni antlaşma” yazıları ile sınırlı değildir. Zaten bu nedenle Efendimiz Mesih İsa “Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim” -Mt.5:17 demektedir.

Yetkin olmayan Müjde

Ne yazık ki, kollektif bilincin ilahi rehberlikte ifade bulan içrek aktarımları, yani kadim yazılar, zaman içinde, kültürlerin ve farklı milletlerin algı ve yorumlarında, sürekli olarak farklı yönler çekilip durmuştur. Bu çekilmeler, bir çok zaman içinde bulunan toplumların yönetimlerinin ya da kendi yerel algılarının etkisinde, anlayışında yorumlanmaya, uygulanmaya çalışılmıştır. Oysa esas olması gereken kadim yazıları kendi çağı, kültürü, yerel algı, anlayışı ve yaşamı içinde değerlendirebilmektir.

Böyle bir değerlendirmede elbette “yetkinliğin müjdesinin” her çağa hitap eden esas öğretilerini ve esas yetkinliğini içe edinmek mümkün olacaktır. Çünkü asırların derinliklerinden gelen ve yaratılmışa sunulan “mana yolu”, acılar yolundaki insanlara sunulan esaslı bir tek çizgi ve “kollektif bilinçtir”. Zaten böyle olması da esas olması gerekendir. Yoksa insanlarına birbirinden çok farklı yollar

gösterip, onların içinde takılıp kalmalarından haz alan bir Yaratan fikri hiç de sağlıklı bir fikir değildir.

Yaratan'a yürüyenleri vaat edilen diyara yönlendirmesi için ilahi yönlendirilişle yönlendirilen Yeşu'ya söylenilen "sağa ve sola sapma" ifadesi, bu anlamda oldukça önemli ve değerli bir ifadedir. Mana yoluna çıkan "mana talebesi", hele hele Mesih'in tamamlayıcı kurtarışını gönenmiş samimi bir Mesih talebesi için bu hiç de mümkün olmamalıdır. Çünkü yol çok değil, yol aslında ikidir ve biri yaşama ve bir diğeri lanete götüren yoldur. Bu anlamda "kadim yazıların" işareti elbette Ademden Mesih'e bir dönüşüm ve değişim çizgisi olan "Mana Yolu'ndan" başkası değildir.

Ne yazık ki sorun, çağlar içinde bu başlığın girişinde söylediğimiz gibi farklı yorum ve uygulamalardan kaynaklıdır. Bu yorum ve uygulamalardan ötürü "yetkinliğin müjdesi" sığ ve kısır kalmıştır. Yani bir türlü kabı geliştiremeyen doktrinlerle tarif edilmeye kalkışılmış ve sıkıştırılmıştır. Bu sıkışıklık içinde en büyük sorun, "kollektif insan bilincinde ifade bulan" ve Ruh'un rehberliğinde ana bir çizgi oluşturan "yetkinliğin müjdesi'nin "yalnız kelam" ya da "yalnız iman" ya da "yalnız lütuf" gibi bir takım basmakalıp sözcüklerle açıklanmaya çalışılmasıdır. Bu birbirinden zorla koparılmış anlamlar demektir ve bu da bir anlamda "müjdenin yetkin akışını" ya da "Yaratan Çizgisinin" kendi etkinliğini ortadan kaldırmak demektir.

Buna en büyük örnek "işlerle değil lütufla kurtulduk" cümlesinin sığ anlamda algılanması ve Mesih bedeni arasında bu sığ anlayıştan kaynaklı bir takım önyargı ayrımcılığı oluşmasına yol açılmış olmasıdır. Mesihe iman

edenler arasında “ o Mesih inanlısı, bu değil” tarzında bir takım sözlerin yer alması bundan ötürüdür. Bu dolayısı ile büyük bölünmelere neden olmuştur. Bu durum aynı zamanda Pavlus’un Müjdeyi kendi içselliği ile ifadesi ve Yakup’un Müjdeyi kendi içselliği ile ifadesi konusunun yanlış anlaşılmasında da en büyük etkendir.

Görüldüğü gibi bütün bunlar, “Yetkinliğin Müjdesi” için oldukça büyük darbeler, engellerdir. Çünkü ne Pavlus ne de Yakup yukarıda belirttiğimiz o Yetkin Müjdenin dışında bir müjdeyi vaaz etme derdinde değillerdir. Çünkü her şeyden önce Kurtarıcımız, Efendimiz Mesih İsa için zaten o dönemde böyle bir doktrin öğretisi ya da Pavlus’la Yakup arasında büyük bir öğreti farkı varmış gibi bir algıdan kaynaklı “lütufla mı işlerle mi kurtulduk” şeklinde bir tartışma yoktur.

Eğer Matta 19:16-26’ya bakacak olursak, Mattanın kalemine göre Efendimizin varlıklı gence hitaben yaptığı konuşma oldukça işler temelli ve daha günümüz ifadesi ile söylemek gerekirse daha bir yasa temelli öğretisi dile getirmektedir.

Bu bölümün ardından gerek “*Atamız İbrahim, oğlu İshak’ı sunağın üzerinde Yaratan’a adama eylemiyle aklanmadı mı? Görüyorsun, onun imanı eylemleriyle birlikte etkindi; imanı eylemleriyle tamamlandı. Böylelikle, ‘İbrahim Yaratan’a iman etti, böylece aklanmış sayıldı’ diyen Kutsal Yazı yerine gelmiş oldu. İbrahim’de Yaratan’ın dostu dendi. Görüyorsunuz, insan yalnız imanla değil, eylemle de aklanır.*”- Yakup 2:21-24 sözleri, gerekse “*Yine de insanın Kutsal Yasa’nın gereklerini yaparak değil, İsa Mesih’e iman ederek akladığını biliyoruz. Bunun için biz de Yasa’nın gereklerini yaparak değil, Mesih’e iman ederek aklanalım*

diye Mesih İsa'ya iman ettik. Çünkü hiç kimse Yasa'nın gereklerini yaparak aklanmaz.-Galatyalılar 2:16 sözleri oldukça dikkatli bir biçimde yeniden ele alınmalı ve yeniden değerlendirilmelidir. Çünkü sadece belli bir kaç yeni antlaşma bölümünde yer alan cümlelerin ele alınması ile Müjdeyi sadece lütufla kurtulmuşlukla tarif etmek elbette yetkin olmayan bir müjdeyi de devreye sokmuş olmak anlamındadır. Çünkü lütuf ne kadar önemli ise lütfu içselliği aktive edecek olan “mana çalışması”, elden geldiğince herkesle barış içinde yaşamak, iyi işlerin Yaratan'a yücelik getirmesi ve daha bir çok işler de oldukça önemlidir.

Yetkin olan Müjde

Bu mana yoluna işaret müjde, hiç kuşkusuz yetkin olan müjdedir. Yalnız yetkin olan müjdeyi anlamak için öncelikle asırların derinliklerinde, kolektif bilinçle Ruh'un rehberliğinde kaleme alınmış yazılarda ve aynı şekilde sözlü anlatımlarla da desteklenerek gelişmiş ilahi yönlendirişin bir süreç içinde ve belli bir ana çizgi üzerinde gelişerek oluştuğu göz ardı edilmemelidir. Yani bu sözlerle denilmek istenilen, “yetkin müjde'nin” sadece “Yeni Antlaşma ile sınırlı olmadığı”, Mesih'in gelişine dek insanlığa mana rehberliği yapan Tora'nın tamamının insanlığı, “Adem seviyesinden Mesih seviyesine” dönüştürüp değiştirmeye çalışan mesajının” yetkin müjde olduğudur.

O zaman gerçek şudur ki, Efendimiz Mesih'in kurtuluşunda tamamlanan Tora'nın, yani “Mana Rehberinin, Yol'a ışıklar yazılarının ve anlatımlarının” tamamı Müjde'nin temel unsurlarıdır. Buna göre İbrahim'in de Müjdesi yine Yuhanna'nın Mesih'e işaret eden, Mesih'i anlatan müjdesi gibi Yaratan'ın o içlerdeki keşfine yolu anlatan bir müjdedir. Pavlus'un mektuplarında da yine işaret edilen kurtuluş yolu, Mesih yolu, mana yolu ve bu yolda yol

olup yaşamak olduğuna göre yine bu mektuplarda da verilen Müjdedir. Pavlus'un Müjdesi de Yuhanna'nın Müjdesi gibi esas Yetkin olan Müjdenin ifşasıdır. Bütünlüğün parçalarda ışmasıdır.

Yetkin Müjdenin temeli

Yetkin Müjdenin temeline bakarken aslında Pavlus'un da Yakup'un da Yaratılış 15:6'yı temel olarak aldıklarını görürüz. Bu temelde, "Avram RAB'be iman etti, RAB bunu ona doğruluk saydı" şeklinde oldukça temel bir "edinim imanı" vurgusu vardır. Yalnız bu noktada sünnet ve sünnetsizlik kavramının tamamen Yaratıcıyla bağ kurma yolunda yaşamı bedene kenetleyen kabukların varlığından ya da bu kabukların atılmasından bahsedildiği kesindir. Mesela Yeremya 9:26'ya bakıldığında "*Mısır'ı, Yahuda'yı, Edom'u, Ammon'u, Moav'ı, çölde yaşayan ve zülüflerini kesenlerin hepsini cezalandıracağım. Çünkü bütün bu uluslar gerçekte sünnetsiz, bütün İsrail halkı da yürekte sünnetsizdir*" şeklinde bir ifadenin yer aldığını görmek mümkündür. Kısacası yetkin müjdenin temeli, daha başından beri Yaratıcı ve Yaratılan arasındaki o bağ, o antlaşmada kabuklarından yani bedene bağlı olmadan soyulmuş olma ve olmama ile alakalıdır ve bu oldukça belirgindir. Dolayısı ile "yetkin müjdenin" temeli daha Yaratılış bölümünde "kabuklardan arınmış bir şekilde Yaratıcıyı yansıtmaya" bağlamında ele alınmaktadır.

Temel böyle olunca da, o zaman ne Yakup'un bakış açısı, ne de Pavlus'un ifade etmeye çalıştığı bakış açısı yanlış değil ve hatta birbirine zıt değil, tam aksine birbirini tamamlayan bakış açılarıdır. İşte bu bakış açılarını bir bütün olarak değerlendirdiğimizde ise kadim yazıların özü olan "yetkin müjdeyi" açıkça görmek mümkün olabilecektir. O zamanda Yetkinliğin Gücünde bütün yaşamını değiştiren

Pavlus misali o dönemin dünyasını bir ucundan bir diğer ucuna kadar Yaratan aşkı ile dolaşmanın nasıl mümkün olabileceği de kendiliğinden cevaplanmış olacaktır.

Yetkin Müjdenin temelinde, Pavlus'un saran Işıktan aldığı yönlendirişte ya da diğer bir deyişle Pavlus'un Müjdesinde görüldüğü gibi sadece Yahudiler değil, bütün milletlerin de eşit olarak kurtuluşu gönenebileceği öğretisi vardır. Bu öğretisi özellikle dönemin aşırı dinci ve milliyetçi önderliğini oldukça kızdıran ve hatta Pavlus'u neredeyse Roma'dan bile daha tehlikeli bir düşman olarak görmelerine neden olan bir öğretimdir. Kısacası Pavlus müjdesi ve hizmetinden ötürü yeteri sayıda düşman kazanmış bir kişidir.

Bu nedenle Pavlus bu durumu, neden bu şekilde bir kaniya yani milletlerinden Yaratan'da bir Yahudi ile eşit düzeyde bir kurtuluşa sahip olduğunu elden geldiğince net bir biçimde açıklamaya gayret etmektedir. Bu nedenle de Yakup'un yaptığı gibi, yetkin müjdeye en başlangıç noktasında temel oluşturan Yaradılış 15.bölümü dile getirmekte ve bu bölümde "elle yapılan sünnet işaretinden" seneler önce İbrahim'in "iman aracılığı ile lütufla vaadi alıp bereketlendiğine, kurtuluşu edinip bütün milletlere kurtuluş olduğuna" bir başka tabirle "doğru sayıldığına" değinmektedir.

Dolayısı ile Mesih'in kurtarışı ve Mesih çağı düzeyi elbette yazıların başından itibaren orada yer alan her olayla işlenmeye başlayan büyük bir manevi kurtuluş, kurtuluş hareketidir. Ve İbrahim, bu hareketin en doruk başlatıcılarından. Efendimiz Mesih İsa bütün bu gerçekliğe vurgu yaparak bu nedenle "ben İbrahim'den önce varım"-Yuh.8:58 demektedir. Yani Müjde İbrahim'den önce var olan Mesih'in kurtarışının dolayısı ile "tövbe" yani

“dönüşüm” ve “göklerin egemenliği” yani değişim müjdesidir.

İbrahimden Mesihe

Müjdenin işleyişi böylesine kadim bir “içrek yani ezoterik” kadim bir arka plana sahip bir işleyiştir. *“Avram RAB’be iman etti, RAB bunu ona doğruluk saydı”-Yaratılış 15:6* esaslı üzerinde yükselen bir temele sahiptir. Ve bu temel aslında *Yaratan sayesinde Mesih İsa’dasınız. O bizim için ilahi bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu”-1.Kor.1:30* da ifade bulduğu gibi Suretsiz olana Suret olmada Mesih’in doğruluğunda bizi doruk noktaya taşımış olmaktadır.

Mesihten Pavlus ve Yakup’a

Aynı zamanda burada göz ardı edilmemesi gereken bir diğer nokta ise Efendimiz Mesih’in, Tora’yı tamamlayan olarak yazıların esas anlamını kendi varlığında açarak yaşaması; sünnet dahil, şabat dahil, günlük vakit ibadetleri dahil bir çok Tora inanç ve uygulamalarını günlük yaşamının doğal parçası haline getirmesidir. Üstüne üstlük beklenen Mesih olarak kurtuluş müjdesinin talebelerinin ve bütün insanların yaşamında açılması için kendini feda etmesi de yine çok önemli bir gerçekliktir. Yani Efendimiz Mesih’in yaşamında günümüzde bazı etkin doktrinlerde ifade bulduğu gibi eylemsiz bir iman ve lütuf kurtarışı ya da kurtuluşu söz konusu değildir. Tam tersine burada “imanı edinme, lütfu yaşama gönenme ve Mesih’le Mesihte açığa çıkan bütün işlerle iman ve lütfu pekiştirme” gibi çok önemli edinim iman ve edinim eylemi diyebileceğimiz Tora’yı içimizde anlamı ile açabilmek ve Mesih çağını yaşama indirgeyebilmek vardır.

O zaman bu açıklamaların ışığında Pavlus'un ve Yakup'un sözlerini yeniden ele aldığımızda her ikisinin söyleminde birbirlerine karşıt olmadıklarını görebilmek mümkündür. Aksine her ikisi ele aldıkları konular açısından tamda olması gerektiği gibi ifadeler kullanmakta ve Yetkinliğin Gücünde Efendimiz Mesih'in kurtuluş müjdesini imanla edinmeyi, lütufla gönenmeyi ve edinim eylemleri ile pekiştirmeyi bize anlatmaya çalışmaktadırlar. Dolayısı ile edinim imanı olmaksızın eylemler, edinim eylemleri olmaksızın da imanın bir anlamı yoktur.

Bu nedenle Pavlus Efesliler 2:8'de *İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Yaratan'ın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için (kişiye Yahudi kimliği kazandıran) iyi işlerin ödülü değildir. Çünkü biz Yaratan'ın yapıtıyız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık*” demektedir. Kısacası ilahi yönlendirişte açığa çıkan Yaratan hakkındaki kollektif bilinçte hem Pavlus'un hem de Yakup'un sözleri tam yerli yerindedir.

Yetkinliğin Müjdesinde Lütuflar ve İşler

Yetkinliğin Gücünün yegane kaynağı olan yetkinliğin müjdesinde yukarıda değindiğimiz konular ışığında görüldüğü gibi lütuflar ve işler uyum içinde bir arada işlev gördüğünde “mana talebesini” gerçek yaratılış gayesine doğru hızla taşımaktadır. Efendimiz Mesih İsa bu nedenle *“Babanız İbrahim günümü görecek için sevinçle coşmuştu. Gördü ve sevindi”-Yuh.8:56* demektedir. Bu gerçekten içrek anlamlar taşıyan bir mana ifadesidir. Bu durumda kadim kelam üzerindeki “kollektif bilinç” doğrultusunda yer alan herkes Mesih'i kurtarıcısı ve efendisi olarak bugün bizim algıladığımız şekilde kabul etmemiş gibi görülsede Mesih'e işaret eden ilahi rehberliğin doğrultusunda ve saran Işıқта

onlarda Mesih'in müjdesini müjdecileri ve talebeleri olarak Mesih'le kurtuluş gönenenlerdir.

Galatyalılar 3:8'de "Kutsal Yazı, Yaratan'ın öteki ulusları imanlarına göre aklayacağını önceden görerek İbrahim'e, "bütün uluslar senin aracılığınla kutsanacak" müjdesini önceden verdi. Böylece iman edenler, iman etmiş olan İbrahim'le birlikte kutsanırlar" sözleri yer almaktadır. Görüldüğü gibi Pavlus'a göre bu Avram'dan Avraham'a dönüştürölüp değiştirilmiş olan İbrahim'in Yaratan'ın saran Işık Ruh'unun rehberliğinde Mesihindeki kurtuluş Müjdesinin ta öncelerden ilanından başka bir şey değildir.

Zaten İbrahim Yaratılış 12'de anlatıldığı gibi bütün milletler aracılığı ile bereketlensin diye çağrılmış olmandır. Barach kelimesi bereketleme ve nivrechu kelimesi ise aşılama kelimesidir. Bir anlamda milletlerin Mesih bedeninde yerini alabilmesi için bu bedene yani İsra'el'e yani Yaratan'a Yürüyenlere aşılmanası İbrahim'le başlamıştır. Bu nedenle Rut gibi bir çok kadim yazı kahramanları İsra'el olmadıkları halde İbrahim oğulları ve kızları olarak bu muhteşem sonsuza yürüyüş yolunda, mana yolunda önemli şahsiyetler olmuşlar ve hep birlikte Yetkinliği Gücünün müjdesini ilan etmişlerdir. Bu nedenle bu konunun daha da detaylı incelenmesi için Romalılar 11'in tamamının okunup değerlendirilmesi oldukça önemlidir.

VI.BÖLÜM

YARATANDA KİMLİK

Yaratan katında hiç kimsenin Yasa'yla aklanmadığı açıktır. Çünkü "İmanla aklanana yaşayacaktır". Yasa imana dayalı değildir. Tersine, "Yasa'nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır"-Gal.3:11-12

Bazen Mesih inancın içinde olduğunu söyleyen bazı kişiler bazı kadim yazılardaki Şabat'ı tutmak gibi uygulamaları yaşamlarında açmaya çalışan kişileri oldukça sert bir biçimde uyarmakta ve "bu kişileri yasa altında olmakla suçlamakta ve yasa altında olmayı lanet altında olmakla değerlendirmektedirler". Bu oldukça uç ve sert bir yaklaşım olduğu kadar bir o kadar da kişilerin bu bölümde yaptığımız çalışmaların arka planında yer alan esasları bilmediklerini ortaya koymaktadır. Sadece Galatyalılar 3:10'u ele almak ve burada yazılı olanları bütünden ayırarak literal olarak okumak adeta bütün Yahudi inancını, bütün kadim yazıları aynı çatı altına toplayıp çöpe atmakla eş anlamdadır.

Bu tarz bir literal okumaya göre sanki "Yasa, yani sığ algıya göre bütün Tora, yaşama değil ölüme yoldur". Bir diğer ifadeyle yaşam yolu değil de, ölüm yolu yani bereket değil de lanettir. Dolayısı ile bu şekildeki bir algı bütün Yahudileri ve hatta Mesihî Yahudileri tamamen kurtuluş planının dışına iten bir algıdır. Çünkü herşeyden önce Tora'yı tamamladığını söyleyen, onun içinden bir buyruğun bile eksilmeyeceğini ilan eden Efendimiz Mesih İsa'nın kendisidir. Eğer Tora lanet getiriyorsa o zaman Efendimiz Mesih İsa'nın tamamladığı kişiyi lanet altına sürükleyen Yasa kitabından başka bir şey değildir. Bu elbette olacak iş değildir.

Bütün bunlarla birlikte işin ilginçini bunu kaleme alanın Pavlus olmasıdır. Herşey bir yana Pavlus kendisinin

tam bir Tora aşığı ve Yahudi inancının içinde bir Ferisi olduğunu söylemektedir. Elimizdeki Mesih inancına yön veren gerek İnciller, gerekse Mektuplar hemen hemen her hali ile Ferisilerin kabul ettiği ilahiyat algısına oldukça yakındır. Eğer Galatyalılar 3:10 bugünkü genel olarak anlaşıldığı şekli ile kaleme alındıysa şayet, o zaman Pavlus'un çelişki içinde olduğunu düşünmemiz gerekmektedir.

İnsanda kimlik

Burada esas olması gereken “Yasa'nın işleri” şeklindeki ifadenin neyi kastettiğini daha başından anlamak ve bütün bu okumaları buna göre yapmaktır. Aksi takdirde Tora'nın buyruklarından olan “Anne ve Baba'ya hürmet et” buyruğunu yerine getirmeyen her bir inançlı kişiyi de bu literal olarak ele alınan ifadeler “lanet” kavramı altına sokmuş olacaktır. Daha öncede söylediğimiz gibi, o dönemin bütün tartışmalarını göz önünde bulundurduğumuzda, 'Yasa'nın işleri” ile kast edilen, “Yahudi kimliğini ortaya koyan” işlerdir. Kısacası burada esas sorun “insanda kimlik” sorunudur. Ve bu her çağda olduğu gibi o çağda da gündemde olan bir konudur. Bu nedenle “Yasa'nın işleri” günümüzde olduğu gibi kişiyi o gün kabul görmüş bir topluluğun içinde yer almasına neden olacak işlerdir. O gün bu işler Roma tarafından kabul görmüş Yahudiler arasında yer alabilmek için yapılması gereken ve dolayısı ile inançlada bağlantısı bulunan belli başlı işlerdir. Bunun da başında sünnet gelmektedir. Ve bu işler sırası ile, koşer yani inanca uygun yemek yemek, Şabat'ı tutmak gibi belli başlı, kişiye dıştan Yahudi görünümünü sağlayan ve bu kimliği kişiye kazandıran işlerdir.

Görünende güven

Bütün bunlara baktığımızda burada Yaratana itaat, O'nunla bir yaşam, Mesih'ini giyinme, Ruh'un rehberliği gibi esasları arama, bu esasları edinme önemli değildir. Burada bir grup misali, bir sürü psikolojisinde bir kimliği öne çıkarma, dahil olma ve bununla kişinin mana alanında kendini güvenli hissetmesi esastır. Çok ilginç ama manevi manada bir içsellik değil kimliğe ihtiyaç ön plana çıkmaktadır. Yani hala burada esas olan acılar yolundan çıkmak, gerçek anlamda kişinin kendisinden kurtulması ve Mesih'in kurtuluşunda mana yoluna çıkıp sonsuzluk bilincinde bir bol yaşama kavuşmak esas değildir. Çünkü bunlar görünmeyen taraftır. Kişi bunlara "inandım" diyebilir ama "güvendim" demesi için bütün bu anlatımlarda görüldüğü gibi bir takım "görünende güvene" ihtiyacı olduğu açıkça görülmektedir. Ama ne yazık ki, bu görünende güven ise kişinin esası kaçırmasına nedendir. Yani belki de yasa yani lanet bu noktada devreye girer.

Burada *yasanın gereklerini yapmış olmaya güvenenlerin hepsi lanet altındadır* sözü içinde yer alan bu güvenenler aslında Yaratanda kimlik yerine, insanda kimlik arayışında olan ve dolayısı ile "görünende güveni" tamamlama çabası içinde olanlardır. Bu güvenenlerin bir kısmı a.Yahudi bir aileden gelenler ile b.Yahudiliğe resmi olarak yani yasanın işlerini yerine getirerek dönmüş olanlardır. Onlar kurumsallaşmış dinin mevcut idari sistemdeki saygınlığını da göz önünde bulundurarak kendilerine bir yer edinme gayretinde aslında kendi benliklerinde alma arzularında Tora'nın bütün bereketlerinin kendileri için işlediği kanaatini edinmiş olan kişilerdir. Gerek Efendimiz Mesih İsa gerekse mektuplarında Pavlus'un karşı durduğu noktaların en büyüklerinden biri budur. Ama daha önce de bahsettiğimiz gibi ne yazık ki, ilk

yüzyıl sonrasında da Galatyalı Mesih İnancılılarının yaşadığı bu kimlik problemleri, inancı edinememe, dışta algılama, görünende güven sorunu yaşanıp durmuş ve günümüze kadar ulaşmıştır.

Bereket ve Lanet

Tora'yı tam olarak yaşamına indirgeyemeyenin lanet altında olması öğretisi aslında Pavlus'un öğretisi değil kadim yazıların içinde sürekli dile gelen temel bir öğretimdir. Eğer yazılar kollektif bilinçte Yaratan müjdesi olarak insanlığa mürebbi ise yani bir rehber ise bu rehberin gösterdiği yolu dosdoğru olarak edinmeden ilerlemek hiç kuşkusuz kişiyi mana anlamında kaybolmaya yönlendirmiş olacaktır. Pavlus'un bahsettiği bu kavram Yasanın Tekrarı 27:26'da geçmektedir; *bu yasanın sözlerine uymayan ve onları onaylamayana lanet olsun! Bütün halk 'amin' diyecek demektir.* Galatyalılar 3:10'da da yazan budur. Yani Tora'ya uymayanın lanet altında olacağını söyleyen Tora'dır. Yani kollektif bilincin kendi kendisini "değillemesi" hiç de mantıklı değildir. O zaman burada bir yanlış anlam söz konusudur. Çünkü Yasanın Tekrarı 28. bölümde ise hemen bereketler anlatılmaya başlamaktadır. Kısacası Pavlus sadece Yasa Tekrarı bölümündeki lanet ve bereket kavramını hatırlatmaktadır. Yasanın buyruklarını yerine getirmeyeni bekleyen sonuca vurgu yapmakta ama aynı zamanda da "Yasanın işleri ile" kimlik kurtarmaya çalışmanın boş olduğunu esas Yasa'yı tamamlayan Mesihle sonucun tam anlamı ile bereket olacağını vurgulamıştır.

Bir başka deyişle Pavlus'un demek istediği "resmi kimlik gayreti içinde kendini Yahudi kimliğine bürümüş olan her bir kişinin Tora'nın esas buyruklarını yaşamına indirgemedikçe lanet altında olduğunu ve bunu Tora'nın söylediğini bu kişilere söyleyip durmaktadır". Bu asla bir

Mesih talebesinin ilk yüzyılda olduğu gibi genel Tora uygulamalarını yaşamına alamayacağı, Şabat'ı kutlayamayacağı, koşer kurallarına uyamayacağı, Tora takvimini uygulamayacağı aksi takdirde lanet altına girmiş olacağı şeklinde söylenmiş sözler değildir.

Kısacası insanda kimlik arayışı çoğu zaman görünende güveni devreye sokacak ve mana kavramlarını da esas yerinin çok uzaklarına taşıyacaktır. O günkü Galatyalıların Yaratanda kimlik yerine İnsanda kimlik arayışına yönelmesi nasıl sorun çıkardı ise, bugünde Yaratanda kimlik yerine İnsanda kimlik arayışı Efendimizin tamamladığı Tora'yı bile insanları lanet altına taşıdığı tarzında bir öğretiye kadar taşımaktadır. Bu bir anlamda Mesih İnancını temelsiz ve esaslı yorumlanmasından mahrum bırakmasından başka bir şey değildir.

İkinci el kaynak

Galatyalılara Pavlus'un bizzat gitmesi ve Efendimiz, Kurtarıcımız Mesih'in Müjdesini ilk elden duyurması oldukça önemlidir. Elbette bunun değerini bilmek o günün şartlarında belki bazı Mesih talebeleri için mümkün olmuştur. Ama bu herkes için geçerli değildir. Pavlus'un Yetkinliğin Gücünde ilk elden edindiği Müjdeyi ve kendisi ile içselleştirdiği müjdesini yine ilk elden insanlara anlatmaya gayret etmiştir. Ama insanlar Pavlus'un hemen ardından ilk el yerine ikinci eli yani en yakınlarında gördüklerini kaynak edinmeyi ve bu kaynakta "insanda kimlik ve görünende güven" ilkesinde hareket etmeyi seçmişlerdir. Bu aynı zamanda başka bir müjdenin vaaz edilmesidir. Ve dolayısı ile bu durumda yazılarda okuduğumuz gibi bereketi değil ister istemez "laneti" kendi üzerlerine çekmeye yol olmuştur.

Burada sabit doktrin oldukça dikkatle ele alınması gereken bir kavramdır. İkinci el kaynağı oluşturan yetkin gücün karşısında yer alanlar, “insanda kimlik” olgusunu “görünende güven” olarak aldıkları için, bu algı üzerinde oluşturdukları inançlarında “göklerin egemenliği” ve “gelecek yaşamı” yalnız kendilerine ait olarak görmektedirler. Burada ilk elden gelen müjde artık bu müjdeyi kendi sığ algıları ve insanda kimlik ve görünende güven arayışları içinde yorumlayanların etkisinde ikinci el kaynaktan bir müjdeye dönüşmüş ve artık Tora’nın o yüzyılların derinliklerinden gelen ve Mesih’e işaret eden kurtuluş müjdesinden oldukça uzaklaşmış ve dolayısı ile laneti üzerine çekmiştir.

Ne imanla, ne işlerle

Görüldüğü gibi bu ikinci el kaynak oluşturan yetkinliğin gücünün karşısında yer alanlar “iman yoluyla kurtuluşu öğretmemektedirler. Aynı zamanda işlerle de kurtuluşu vaaz etmemektedirler. Onların bütün derdi günümüzdeki bir çok kurumsallaşmış ve kendisini Mesihin temsilcisi olarak tanımlayan kuruluşlar gibi insanda kimlik derdidir. Yani buraya göre Yahudi statüsüdür. Yahudi kimliğine göre kurtulmayı öğretmekte ve bunu sünnet gibi bu kimliği vurgulayan “yasanın işleri” ile yapmanın gerekliliğini anlatmaktadırlar.

Bu günümüzde Roma kilisesinin sakramentlerle kurtuluş vaazına benzemektedir. Bu ve benzeri insanda kimlik ve görünende güven algısında kurtuluş vaazını bir çok Hristiyan mezhebinde görmek mümkündür. Sakramentlerin yerini bir takım kendi içinde donup kalmış, katılmış Protestan doktrinlerinde de görmek mümkündür. Bir anlamda Efendimizin bütün insanlığa olan kurtuluş mesajı belli formlar içinde “İncili” olarak nitelendirilip hep

kalıplara dökülmüş ve kurtuluş Müjdesi hep belli kişilere mal edilmiş ve milyonları hep dışarda bırakmıştır. Kısacası Efendimiz Mesih İsa sonsuzluktan bahsederken bu kısır döngü içinde sıkışmış bir çok kurum ve kuruluş kendi oluşturdukları ilizyon cennetlerine kendilerinden başka kimseleri sokmamayı bir ilke edinmiştir. Yani Yaratana adanmışlık, kişisel taş yontma, Yaratanla içte buluşma, Mesihleşme, Ruh'un içte işleyişi bu kurum ve kuruluşların bir çoğu için artık hiç bir önem taşımamaktadır. Önemli olan kendi sistemlerine tabi olacak üyelerinin bu üyelik kurallarını yerine getirebilmeleridir.

Galatya bölgesinde Pavlus sonrasında sorun ve durum kişilerin Yahudi olması ve böylelikle mana sorumluluklarını yerine getirmiş olduklarına inanmalarıydı. Bütün manevi yaşam sorumluluklarını sadece bu olması gereken bir kaç uygulamayı yerine getirmekle yerine getiriyorlar ve ruhsal olarak kendilerini oldukça rahat addediyorlardı. Ve üstüne üstlükte bunun kurtuluş olduğunu ilan ediyor, başkalarının da ilk elden edindikleri müjde algılarını iptal etmeye çalışıyorlardı.

Görüldüğü gibi bu tarz bir öğreti hiç bir şekilde “işlerle kurtuluş” öğretisi değildir. Yani ne “lütüfla kurtuluş” ne de “işlerle kurtuluş” buradaki bu insanların zihinlerinde, içlerinde ya da dillerinde olan bir öğreti değildir. Onların derdi, Yaratan'ın İsrail ile yapmış olduğu antlaşma doğrultusunda milli bir kimlik ve Yahudi statüsünü edinmek ile kurtuluşu edinme öğretisiydi.

O günden bu güne

Mana çalışma konuları içinde Galatyalılar üzerinde bir çalışma yapmak aslında oldukça önemlidir. Çünkü bir çok bölümde olduğu gibi bu bölümde de ele alınan mana

karşıtı sorunların çoğu günümüzde de adeta aynı şekli ile devam edip durmaktadır. Çünkü insan aynı insandır. Yani ya acılar yolunda, kendi benliği için alma arzusunda yaşamaktadır. Ya da karşılıksız verme ilkesinde bir yaşam sürmektedir. Yani ya Adem seviyesindedir ya da Mesih seviyesindedir. Mesih'in yüreğe gerçekten gelmesi ancak kişiyi "yeniden doğuşla" bol bir yaşama taşımaktadır. Ama Mesih'i yüreğe Yaratan'a kimlik olarak değilde insana kimlik olarak almak Galatya bölgesindeki yukarıda bahsettiğimiz algıların bu çağda yaşama alınması demektir. Mesela bazı kiliselerde ritüeller kişilerin inanç edinimlerinin hangi seviyede olmasından çok daha önemlidir. Sadece belli bir mezhebi yansıtan dindar görünümünü edinmiş olmak kişinin "bol yaşamı" yaşamında açmasından daha önemlidir. O zaman mana çalışmasında Galatyalıları Pavlus'un ilk el kaynaktan müjdesini, daha sonra bu müjdeden dönüp nasıl bir ilizyon müjde oluşturduklarını görmek, nasıl kendilerini lanet altına taşıdıklarına tanık olmak önemlidir.

Esas kimlik

Mana talebesi için esas kimlik Yaratanda içte edinilen kimliktir. Bu kimlik Mesih'in yüreğimde yer alması, bende ben olması ve beni Baba ile bütünleştirmesidir. Burada herkesin bilmediği iç varlığında o en gizlide Yaratanla buluşma söz konusudur. O nedenle Pavlus Romalılar 2:17-22'de kendine edinmeye çalıştığı "insanda kimlikle" yön bulmaya çalışan "sonradan Yahudiliğe dönmüş ve Mesihiliği önce Yahudi olma şartı ile algılayan" kişilere hitaben şu sözleri söylemektedir;

Ya Sen? Kendine Yahudi diyor, Kutsal Yasa'ya dayanıp Yaratanla övünüyorsun. Yaratan'ın isteğini biliyorsun. En üstün değerleri ayırt etmeyi Yasa'dan

öğrenmişsin. Kutsal Yasa'da bilginin ve gerçeğin özüne kavuşmuş olarak körlerin kılavuz, karanlıkta kalanların ışığı, akılsızların eğiticisi, çocukların öğretmeni olduğuna inanmışsın. Öyleyse başkasına öğretirken, kendine de öğretmez misin? Çalmamayı öğütlerken, çalar mısın? Zina etmeyin derken, zina eder misin? Putlardan tiksindirirken, tapınakları yağmalar mısın?

Bütün bu sözlerde görüldüğü gibi sonradan Yahudi olana Pavlus'un uyarısı önemli olanın Tora'nın yaşamda açılması olduğudur. Kimliğin bir şey ifade etmediği sürekli vurgulanıp durmaktadır.

Kutsal Yasa'yı yerine getirirsen, sünnetin elbet yararı vardır. Ama Yasa'ya karşı gelirsen, sünnetli olmanın hiç bir anlamı kalmaz.-Rom.2:25 Bu sözler Galatyalılar mektubunda da şu şekilde karşılık bulmaktadır; *Oysa sünnetlilerin kendileri bile Kutsal Yasa'yı yerine getirmiyor, sizin bedenlerinizle övünebilmek için sünnet olmanızı istiyorlar....önemli olan yeni yaratılıştır-Gal.6:13-14*

Günümüzde kiliselerde de bir görev almak, özel giysiler giymek, bir takım sembolleri evlerimizde ya da üzerlerimizde taşımak ve belli törenlerde baş köşelerde yer almak daha sayılmayacak kadar çok şey bize maalesef hep kimlik kazandırma durumundadırlar. Ve bazılarımız bütün bunların içinde kaybolur gideriz. Her ne kadar Tora Şabat, bazı özel günler, yiyecek içecek kuralları, tsitsit, tefillin ve mezuzah ile sınırlı değilse Mesih talebesi için Mesihle yaşamda belli kilise ritüelleri ile sınırlı değildir. Sürekli bir kilisenin resmi anlamda üyesi olmak, vaftiz olmuş olmak, confirmasyon gibi bir takım uygulamaları yerine getirmek bizi asla Mesih'in yüreğini edinmemize, Ruh'la dolmamıza ve Baba'ya onur getiren bir yaşama yol değildir. “Pazar

hristiyanı” olmak her ne ise “Şabat Mesihisi” olmak da aynı şeydir.

Gerçek Din

Gerçek din aslında Yaratanda Mesih’te edinilen Ruh’un rehberliğindeki kimliği yaşama indirgemek, bu kimliği yaşamda açmak ve Pavlus gibi “yetkinliğin gücünde” yetkinliğin Müjdesini yaşamak ve insanlığın da yaşamasına yol olmaktır. Ayrıca gerçek din Efendimiz Mesih İsa’nın dediği gibi a.Mesih’in içe geldiği b.Ruh’un içe dolduğu c.Kelamın içte açıldığı d.Yaratanla içte buluşulduğu ve hiç bir kurumsallığın ya da aracının bu ilişkiye müdahale edemediği yoldur.

Pavlus, Galatyalılar 5:3’de *Sünnet edilen her adamı bir daha uyarıyorum: Kutsal Yasa’nın tümünü yerine getirmek zorundadır* derken insanda kimlik arayışı içindeki kişinin esas sünnetin manası doğrultusunda bütün Tora’nın buyruklarını yaşamına temel olarak edinmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Yani burada “yasa’nın işlerini” yerine getirmekle samimi ve hakiki bir mana talebesi olunmayacağı Yaratan’ın o muhteşem ilahi çizgisinde Mesih’le tamamlanmış olan bütün çizgiyi kendisine yaşam prensibi olarak edinmesinin onu berekete taşıyacağını söylemektedir.

Konuyu özetlemek gerekirse-

- 1.Tora başından sonuna Avrahamdan Mesih’e Yaratan Müjdesidir.
- 2.Tora genel buyrukları ile Avrahamdan bu yana kurtuluşa mürebbidir.
- 3.Tora Mesih’in kurtarışını, sonsuzluk bilincini bütün insanlığa sunmaktadır.

- 4.Tora Efendimizin tamamladığı mana ışıklarını bütün dünyaya ısıtan kaynaktır.
- 5.İkinci elden kaynaklarla düşünmek ve belli doktrinleri tek olarak esas almak öze düşman olmaktır.
- 6.İçselliği hedefleyen yüzyılların derinliğinden gelen kollektif bilinç yazılarına literal bakışa dikkat şarttır.
- 7.Gerçek din Yaratanda edinilen kimliktir. Gerçek ise “dengedir” yani kaosu islahat hükümde yaşamdır.

VII.BÖLÜM

YAŞAMI SEÇMEK

Yaratan katında hiç kimsenin Yasa'yla aklanmadığı açıktır. Çünkü "İmanla aklanan yaşayacaktır" ya da "Doğru kişi imanla yaşayacaktır". Yasa imana dayalı değildir. Tersine, "Yasa'nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır"-Gal.3:11-12

Yetkinliğin gücünde Pavlus'un müjdesi hiç kuşkusuz Mesih İsa'nın kurtuluş müjdesinin milletlere ilanıdır. Müjde varlığını ve köklerini Avraham'dan alan Yaratan Müjdesidir. Avraham'dan Mesih'e kadar Müjde bütün onu yaşamlarına edinenlere mürebbi olmuş ve Mesih İsa'daki kurtuluşu, sonsuzluk bilincini bütün insanlığa sunup durmuştur. Bu Efendimiz Mesihte tamamlanmış mana ışıklarını dünya tarihi içinde taşıyıp bize kadar ulaştırmış bir ışıktır. Her ne kadar kolektif bir bilinç içinde yüzyılların derinliklerinden geçip gelmişse de bütün karmaşık gibi görünen anlatımlar ve kültürel olgular içinde mesajları oldukça kısa, öz ve yaşama anahtardır.

Bu mesajların içinde Yaratan'ın ışık olduğu, insanı Suretsiz suret olmak için yarattığı, kaosu ıslahla bir yaşam içinde yaşamı seçmesi için çağrıldığı, Yaratanı ve Yaratılanı sevmek gibi bir hareketle sonsuzluk yolcusu olduğu ve bu akış içinde kendi çıkarı için alma arzusundan yani Adem seviyesinden, karşılıksızlık ilkesinde verme seviyesine yani Mesih seviyesine dönüşüp değişmesinin gerekliliği gibi bir çok temel öğretiler yer almaktadır.

Yasa-iman ilişkisi

"Yasa imana dayalı değil" ifadesi asırlardır büyük bir inanan kitle tarafından oldukça farklı yorumlanmakta ve adeta iki ayrı dine işaret etmek için bir temel öğreti olarak yorumlanmaktadır. Bu görüşten hareketle ilk önce "imanla

kurtulanlar” Hristiyanlar ve “işlerle kurtulanlar” ise Yahudilerdir. Böylelikle kadim yazılarda “eski ve yeni antlaşma” şeklinde belli bölüm başlıkları da bu ayrımı daha da derinleştirmeye yardımcı olmuştur. Ve bu daha sonra da bazı Hristiyan mezhepleri arasında da “imanla kurtuluşa” inananların kurtuluşu edindiği, “işlerle kurtuluşa” inananların ise kurtulmadığı şeklinde ya da tam tersi görüşlerde birtakım doktrinler üzerine kurulmuş kurumsal din ve mezheplerin oluşumuna neden olmuştur.

Burada önemli olan daha sonraki yüzyıllar içinde kimin bu cümleyi nasıl, ne şekilde ve hangi amaçla yorumlamak istediği şekilde yorumladığı değil de, esas Pavlus’un bu cümleyi ve benzer cümleleri yazarken o yüzyılda ve o topluma ve kültüre hitap ederken ne demek istediğidir. İşte esas anlam bu noktada kendini gösterir. Ve elbette bu anlama en yakın olanlar esas Müjdenin ışıklarına daha yakın olarak yaşamlarını, öğreti ve hizmetlerini düzenleyenlerdir. Diğerleri ise her ne kadar kendileri dışındakileri hep dışlayıp dursalarda aslında böylesi bir gerçeğin ışığında aslında kendi kendilerini esastan dışlamış olmaktadır.

Zengin genç adam örneği

Mesih İsa’nın zengin genç adamla karşılaşması konumuz için oldukça önemli bir örnektir. Çünkü bu örnekte Efendimiz Mesih İsa “sonsuz yaşamı almak için ne yapmalıyım?” şeklinde soru soran bu kişiye öncelikle “O’nun buyruklarını (Yasa’yı) yerine getir” demektedir. Adam bütün bunları yerine getirdiğini söyleyince Efendimiz Mesih İsa; hala bir eksiği olduğunu ve varlığını feda etmesinin gerektiğini söylemektedir. Yani burada sorun “zengin olması” değil, maddeye olan bağı, bağlılığı, imanıdır. Yani kısacası burada imanla kurtuluşun önemi

vurgulanırken imanın dışı vurumu olan işlerin önemsizliği dile getirilmemektedir.-Lk.18:18-22.

Zaten bununla birlikte burada söylenilmek istenilen diğer bir noktada günümüz doktrinlerini tatmin edecek “lütufla kurtuluş öğretisi” gibi öğretiler üzerindeki tartışmalarda yer alan “kurtuluş imanla ya da işlerle mi?” şeklinde bir tartışma konusu da yoktur. Efendimiz her iki noktayı birbirinden ayırmamış ama esaslı olarak “edinim imanında” kurtuluşu betimlemiştir. Pavlus’ta buradan hareketle “Tora’nın yani genel olarak yasanın içinde yer alan “Yahudi kimliğini irdeleyen” belli başlı yasaları uygulamakla değilde hakiki manada “iman edinimi ile” yaşamın seçilebileceğini vurgulamaktadır.

Ölüm ya da yaşam

Yaşam ve ölüm oldukça önemli iki kavramdır. Ölüm dost değil düşmandır. Kadim yazılarda sürekli işaret edilen, Mesih’in gelişi ile ölümün yenileceğidir. Nasıralı Mesih İsa’nın kurtarıışı aslında böylesi bir ölüm yengisi üzerine bir kurtarıştır. Daha önce de belirttiğimiz gibi Tora’da bu konu üzerinde “önünüze yaşama ile ölümü, kutsama ile laneti koyduğuma bugün yeri göğü size karşı tanık gösteriyorum.. Yaşamı seçin ki, siz de çocuklarınız da yaşayasınız”-Yas.Tek.30:19 şeklinde açık bir ifade yer almaktadır.

Pavlus, kendi Mesih Müjdesinde “ölüm” ve “yaşam” kelimelerini literal ya da harfi anlamında kullanmamaktadır. Pavlus’a göre bu kelimeler tam olarak “manasında” ifadelendirilmektedir. Bu bağlamda Pavlus’un ifadesine göre “yaşam” dirilişi, sonsuz yaşamı, geleceği şimdi edinmek olarak anlam kazanmaktadır. “Ölüm” kelimesi ise yine aynı şekilde “manasında” ifadelendirilmiş hali ile “diriliş

bilincini, sonsuzluk bilincini edinememe” anlamına gelmektedir.

Kısaca söylemek gerekirse bir diğer anlamda yaşam-Mesih’in sunduğu kurtuluşu edinme, ölüm ise- bu kurtuluşu edinmeme anlamındadır. Bir tanesinde Yaratanın Mesih’indeki kurtuluşu ile Ruh’unda bütünle işlemeye ve sonsuzluğa bağ varken, diğerinde kişinin parçada kalıp kendisine endeksli ve bütünle ve sonsuzla işlemeyen bir yaşama mahkum olması vardır.

Diğer bir deyişle, Pavlus bütün bu söylemini var olan kavramların üzerinde yapmış ama bunu yaparken bu kavramları daha derin ve geniş manalarını içeren sözlerle ifade etmiştir. Pavlus’un herşeyden önce bir Ferisi olduğunu unutmamak gerekmektedir. Ve aynı zamanda orada Sadukilerin yani dirilişe ve sonsuza inanmayan Saduki tarikatının varlığı da göz ardı edilmemelidir. Bu gerçek göz önünde bulundurulursa Pavlus’un üstüne basa basa neden diriliş ve sonsuzlukla bağlı söylemlerde bulunduğu da daha net bir biçimde açıklanmış olacaktır.

Bütün bu arka planı göz önünde bulundurursak yasa-iman ilişkisinde ölüm ve yaşam kavramlarının rolünün büyüklüğüdür. Çünkü Tora ışıklarında Mesih’i yüreğine alan, Ruh’u rehber edinerek Yaratana yürüyen, göklerin egemenliğinde yepyeni yaşama başlayan Mesih talebesi artık “yaşamı seçmiş” talebedir. Yaşamı seçmek, “doğal haliyle” yaşamı sadece var olmak için yaşayanlar ile “henüz süt içen” imanı henüz edinim aşamasına taşıyamamış kişilerden oldukça farklı bir yaşam sorumluluğunu talebeye yüklemektedir. Bu sorumlulukta Mesih’le iki ayağı üzerinde yetkin bir duruş söz konusudur

Sonsuz Yaşam

Herşeyden önce yetkinliğin gücü ardındaki en büyük itiş yaşamı seçmekle başlayan ve kişide yaşamla beliren “sonsuz yaşam” bilincidir. Sonsuz yaşam elbette bol yaşamı edinmenin yani Mesih’i içte açabilmenin meyvesidir. Çünkü “bol yaşam” mantık üstü yaşamdır. Bu da kaygıyı kaygısızlık olsun diye değil de bütündeki emniyetten ötürü çekmemek, anı yüceltmenin hazzında yaşamak, basılan her yere bereket olmak, kötüyü daima iyiye çevirebilmek hep bol yaşamın işlevidir. Bu Yakup’un İsrail olmasındaki süreci Mesih’le tamamlamış olmaktadır. İsrail-mantık üstü yaşamı yaşamak, ruhsallığı, manayı rehber olarak seçebilmiş olmak kısacası bunların hepsi yaşamı seçmek içindeki katmanlardır.

Yuhanna 11:25-26’da Efendimiz Mesih İsa “Diriliş ve yaşam Ben’im..Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek” demektedir. Görüldüğü gibi burada “diriliş ve yaşam” oldukça geniş manada verilmektedir. Pavlus’un hem kendi yaşamında hem de kendisinin ilan ettiği Mesih Müjdesinde görülen Yaratan yetkinliğinin temelinde “yaşamı seçme” vardır.

Bu Yaratan çizgisinin esası, acılar yolundaki insanlığı mana yoluna doğru yönlendirecek olan esastır. Ve hep bu temel esas tekrar edilip durmuştur. Ve Pavlus’un Galatyalılar 3:11-12’deki “Yaratan katında hiç kimsenin Yasa’yla aklanmadığı açıktır. Çünkü ‘imanla aklanan yaşayacaktır’. Yasa imana dayalı değildir. Tersine, “Yasa’nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır” sözlerinin ardında Habakkuk 2:4 ve Levililer 18:5’in olduğu oldukça açıktır. Yani Yaratan müjdesinin o ilahi çizgisindeki

mesaj aslında yetkinliğin mesajı yetkinliğin gücü olarak hiç değişmeden asırlar içinde süregelmektedir.

Habakkuk 2:4'de *“Bakın şu övüngen kişiye, niyeti iyi değildir. Ama doğru kişi sadakatiyle yaşayacaktır”* demektedir. Burada “iman” kelimesi Septuigant'ta “sadakat” olarak karşılık bulmaktadır. Ve aynı şekilde Levililer 18:5'de de *“Kurallarım, ilkelerime sarılın. Çünkü onları yerine getiren onlar sayesinde yaşayacaktır”* RAB benim” demektedir. Görüldüğü gibi Pavlus'un Galatyalılar 3:11-12'deki söyleminde her iki bölümde yer alan iki ifadenin birlikteliğini görmek mümkündür.

Bütün bunlar kadim yazıların bütün olarak ele alındığında kollektif bilinç çizgisinde bize “yetkinliğin gücünü” sunduğu gerçeğidir. Ve Pavlus'un bu mektubunda da bütün yazılar üzerinde görülen bu yetkin gücün bazı takılmalarla kullanılamamasına ve hatta yanlış kullanılmasına bir karşı duruş ve net bir uyarı vardır.

a)Levililer 18:5'e göre sonsuz yaşam

Mesela Levililer 18:5'i ele alırsak şayet oradaki *“onlar sayesinde yaşayacaktır”* sözleri Rashi'nin yorumuna göre *“bu buyrukları yerine getiren ölümden dirilişi ve sonsuz yaşamı edinecektir”* şeklinde bir yorumla anlamlandırmaktadır. Yine eski Yahudi yorumlarına bakılacak olursa bu cümlenin yorumu hep sonsuza dirilmek ve sonsuz yaşamı yaşamak şeklindedir. Yaşamı seçmek, bizi üstün yetkinliğine taşıyan buyrukları yaşama edinmemiz anlamına gelmektedir. Ve üstün yetkinliğin bize gelmeside bizi sonsuzlukla buluşturacak olan gerçekliktir. Bütün bu kavramlar hep yüreğin kendine endekslenmesinin üstünde, yani beş duyusunun üstünde algının içte ve oldukça derin

olarak işleyişindedir. Bir anlamda somutta soyutun anlamlandırılması, anlam kazanmasıdır.

Efendimiz Mesih İsa'nın Luka 10:28'de "sonsuz yaşam" hakkında soru soran yazıcıya verdiği cevapta söylediği "Bunu yap ve yaşayacaksın" sözü de yine Levililer 18:5 ile bağlantılıdır. Pavlus'tan iki nesil sonra yaşamış olan Rabbi Meir'in Levililer 18:5 üzerindeki yorumunda "sonsuz yaşamın" Yahudi olsun olmasın buyrukları yaşamına indirgeyen herkese sunulduğu söylenmektedir. Rabbi Meir "Levililer 18:5'de *"onları yerine getirenler onlar sayesinde yaşayacaktır"* ifadesinde burada belirli bir kişiden değil, herhangi bir kişiden bahsetmektedir. Burada esas sadece kişinin buyrukları yerine getirmesidir. O zaman Yahudi olsun olmasın Tora'yı çalışıp yaşamına edinen herhangi bir kişi de bir başkahine eşdir" demektedir.-Sanhedrin 59a.

Bütün bunların ışığında yasa ile edinim imanı arasında büyük bir bağ olduğu açıktır. Yahudilere ulaştırılan Mesih Müjdesinin arka planında böylesine etkin bir yetkinlik aslında yine Tora'dan gelmektedir. Ama bir anlamda sadece Yahudi kimliği gibi insana ve görünen güven kavramında bir kaç yasa işini temel alıp, bütün herşeyi bu dar alana sıkıştırmak ve onun üzerinden insan algılarını karartmak yaşamı seçme gibi büyük bir mana yol ayrımı gerçeğini kaçırmaya neden olmaktadır. Oysa yasa-edinim imanı-yaşamı seçmek ve yaşamı seçmenin getirdiği sonsuzluk bilinci Pavlus'un dönüşüm ve değişimi ile Mesih'in kurtarıcılığını algılayıp yaşama indirgemesi ile yetkinliğin gücünü hayata çekmiş ve sadece kendisini değil o dönemin orta doğusunu ve ön Asyayı, dolayısı ile anadolumuzu ve sonrada dünyayı değiştirmiştir.

b)Habakkuk 2:4'e göre sonsuz yaşam

Habakkuk 2:4'de ise “*doğru kişi sadakatiyle yaşayacaktır*” demektir. O zaman bu iki kadim yazı cümlesine baktığımızda adeta Pavlus’un bir tarafta “doğru yasa ile yaşayacak”, bir diğer tarafta ise “doğru kişi imanla ya da sadakatiyle yaşayacaktır” demektir.

Habakkuk 2:4 bize aynı zamanda Talmud’ta yer alan şu ifadeleri hatırlatmaktadır. Talmud’ta şöyle denmektedir; Yaratan İsrail’e 613 buyruk vermiştir. Bu buyruklar kişiyi sonsuz yaşama taşır. Onları yapan onlarla yaşar. Ama 613 buyruk çok ağırdır. Kral Davud bunu sadeleştirmiş ve Mezmur 15’de açıklanan kuralları vermiştir. Burada 11 buyruk vardır. Bu da çoktur. Yeşaya ise bunu Yeşaya 33:13-14’de altıya indirmiştir. Bu da hatırlamak için zordur. Mika 6:8’de bunu üçe indirlemiştir. Mika 6:8’de “*Ey insanlar, RAB iyi olanı size bildirdi; Adil davranmanızdan, sadakati sevmenizden ve alçakgönüllülükle yolunda yürümenizden başka Yaratanınız RAB sizden ne istedi?*” demektir. Burada 1.Adil davranma, 2.Sadakati sevme, 3.Alçakgönüllülükle yolunda yürüme vardır. Yeşaya bunu bir kez daha basitleştirmiş ve ikiye indirlemiştir. Yeşaya 56:1’de bu “*Adil ve doğru olanı koruyup yerine getirin. Çünkü doğruluğum gelmek, Adaletim görünmek üzere*” demektir. Ama en sonunda Habakkuk bunu 2:4’de tek maddelik bir hale getirmiştir. Bu da “*doğru kişi sadakatiyle yaşayacaktır*” sözüdür.-Makkot 24a.

Habakkuk 2:3-4 aynı zamanda Efendimiz, kurtarıcımız Mesih’in de gelişine işaret olan bir ön bildiridir.

Müjdeyi ilk elden almak

Pavlus’u anlamak yetkinliğin gücünü tohum seviyesinde algılamaktır. O zaman bu çalışma bizim içinde

ışık olacaktır. Çünkü Pavlus'un Mesih'te edindiği sonsuza kurtuluşu aynı zamanda hem Yahudilere hem milletlere kurtuluş ışığı olmuştur. Ve bu muhteşem bir yetkinlik gücünde gerçekleşmektedir. Bu bugün "kahinliğe çağrılmış her bir Mesih talebesi içinde" hala geçerli bir güçtür. Mesih'in kurtuluşunda Ruh'un yönlendirişinde ve Tora'nın ışıklarında bizi sonsuza taşıyan Müjdenin gücü hala yaşamı seçmede en etkin ve en yetkin güçtür. Bu nedenle anlatanı kendi içselliğinde, dönüşüm ve değişiminde, müjdesinde, işlevinde ve anlatmak istedikleri ile anlamak bize Müjdeyi ilk elden ulaştıracaktır. Ve yazıların vermek istediklerinin de daha bir yerli yerinde ve daha geniş kapsamlı olarak esas anlamında bize ulaşacağı kaçınılmaz olacaktır.

Bütün bunların ışığında Galatyalılar 3:11-12'yi yeniden okuduğumuzda da bütün bunların yerine geldiğini görmek mümkün olacaktır-

Yaratan katında hiç kimsenin (yasa'nın kişiye Yahudi kimliği veren) işlerini yerine getirmekle doğru olarak aklanmadığı açıktır. Çünkü "doğru kişi(gelecek dünyada) imanla yaşayacaktır". Ve (Yahudi kimliğini edinmek için yapılan Toranın işleri) imana dayalı değildir. Tersine "(Buyrukları) yapan kişi (gelecek dünyada) onlar sayesinde yaşayacaktır

